

Marià Villangómez

El poeta recull i dóna

VEU
DE
POETA

Maria Villangómez

El poeta recull i dóna

VEU DE POETA 7

De RIGUES I PAISATGES (1933-1943)

El poeta recull i dóna

El poeta recoge y da

Poets reap and give

De POEMES MEDITERRANIS (1943-1946)

9 Rigues

10 Poemes mediterranis

11 Poemes mediterranis

Marià Villangómez

El poeta recull i dóna

VEU DE POETA 7

De ELEGIES I PAISATGES (1933-1943)

1	<i>Terra Natal *</i>	0'56"
2	<i>Escrit en la guerra, 1 – “Dels meus sentits és lluny un cos...” **</i>	1'46"
3	<i>Regrés **</i>	1'16"
4	<i>A un poeta **</i>	0'43"

De TERRA I SOMNI (1943-1946)

5	<i>Enyor de tu, 3 – “Com una llàntia encesa...” **</i>	1'02"
6	<i>Del desig **</i>	0'43"
7	<i>El record, 3 – “La terra té paratges...” **</i>	1'13"
8	<i>Amor, 3 – La teva veu **</i>	1'17"

De POEMES MEDITERRANIS (1943-1944)

9	<i>Regrés **</i>	0'52"
10	<i>Fresca veu **</i>	0'47"
11	<i>Elevació **</i>	0'47"

De ELS DIES (1946-1949)

12	<i>Pròleg</i> **	1'15"
13	<i>"Ja veus, Déu meu, amb quina reiteració..."</i> **	1'44"
14	<i>El poeta</i> **	0'51"
15	<i>"Costa als meus ulls deixar l'amplària estesa..."</i> **	1'52"
16	<i>"Tota aquesta oberta bellesa..."</i> **	0'50"

De ELS BÈNS INCOMPARTIBLES (1947-1951)

17	<i>El poema</i> **	0'36"
18	<i>D'ara endavant</i> **	2'38"
19	<i>Paraula d'amor</i> **	3'38"

De SONETS DE BALANSAT (1951-1954)

20	<i>Al poeta eivissenc Idris Ibn Al-yamani també anomenat Al-sabini</i> **	0'50"
21	<i>Evocació de balansat</i> **	0'45"

De LA MIRANDA (1947-1957)

22	<i>Cançó pensarosa</i> **	0'54"

De EL COP A LA TERRA (1956)

23	<i>La poesia</i> **	3'51"
24	<i>El combat</i> *	2'02"

De DECLARAT AMB EL VENT (1959-1962)

25	Ritmes, 5 – “Llengua per a l'amor...” **	0'58"
26	Ritmes, 6 – “Prodigiosa poesia...” **	1'28"
27	Ritmes, 9 – “Un ressò, una remor de pluja cerca...) **	0'59"
28	L'altra Illa **	2'36"
29	Seguint Virgili **	1'33"
30	Els murs (Baluard de Santa Llucia) *	5'03"

Diu els poemes:

* **Marià Villangómez**

** **Jean Serra**

Agraïm l'aportació de l'enregistrament dels poemes recitats
per Marià Villangómez a:

**"SA
NOS
TRA"**

Obra Social
i Cultural

DDD

Duració: 45'57"

UM / Unió Músics

VEU DE POETA

“Veig el poeta com un home entre homes, amb calor humana que no podria viure sense un estret contacte amb els altres. El poeta recull i dóna”.

“La dificultat de la poesia no prové del seu llenguatge ni de la forma més o menys sibil·lina, sinó de la seva mateixa essència. No és amor o dolor el que tractem de dir. Amb el goig, amb l'angúnia, són experiències universals. La poesia —*gairebé inabastable, secreta i específica*— humiteja la seva veu en una pregonia vibració al fons o al costat d'aquest amor, d'aquest dolor o d'aquesta joia. La poesia és poesia i res més, una emoció diferent, una nova categoria, que vol, encara, ésser expressada. Tot això comporta algun goig. Quina raó d'existir tindrien els versos sense la mica de goig que els acompanya?”

Marià Villangómez Llobet

(Del pròleg a la segona edició en un sol volum, de *La miranda i Declarat amb el vent*, 1977.)

"I see a poet as a man amongst men, with a human warmth, unable to survive without close contact with others. Poets reap and give."

"The problem with poetry is not its language, nor how sibylline it is, but its essence. What we attempt to transmit is neither love nor pain. Together with joy or anguish, they are universally-experienced phenomena. Poetry – something almost unattainable, secret and specific – is given voice when it vibrates within the very depths or alongside that love, that pain or that joy. Poetry is poetry and nothing more. It is a different kind of emotion, a new category, which still searches for expression. All of this brings a certain amount of pleasure. Why would verses exist if they were not accompanied by that spark of joy?"

"Veo al poeta como un hombre entre hombres, con calor humano que no podría vivir sin un estrecho contacto con los otros. El poeta recoge y da".

"La dificultad de la poesía no proviene de su lenguaje ni de la forma más o menos sibilina, sino de su misma esencia. No es amor o dolor lo que tratamos de decir. Con el gozo, con la angustia, son experiencias universales. La poesía -casi inalcanzable, secreta y específica- humedece su voz en una profunda vibración al fondo o al lado de este amor, de este dolor o de esta alegría. La poesía es poesía y nada más, una emoción diferente, una nueva categoría, que quiere, todavía, ser expresada. Todo esto comporta algún gozo. ¿Qué razón de existir tendrían los versos sin la pizca de gozo que los acompaña?"

De ELEGIES I PAISATGES (1933-1943)

1 TERRA NATAL

Arrelar, com un arbre, dins la terra:
no ser núvol endut d'un poc de vent.
Sobre els camps coneguts de cada dia,
veure un cel favorable i diferent.
Mirar com cau, quotidià, el crepuscle,
cada cop renovant-me el sentiment.
Damunt la terra nostra i estimada,
del cor neixen el pi, l'aire i l'ocell.
El blanc record de la infantesa hi sura,
i ha de fer bo, aquest sol, als ossos vells.
Vull escoltar-hi aquest parlar que arriba
de molt antic als llavis de la gent.
El meu amor, la ferma companyia,
vull somiar-hi, entre la mar i el vent.

2 ESCRIT A LA GUERRA

1

Dels meus sentits és lluny un cos, i envegen
tot quant recull la presència gojosa:
uns ulls sobtats que copsen el gest plàcid,
l'oïda en pau pel do d'una veu dolça.
Un cos present, realitats cobejo:
la teva carn, la tebior, paraules.
I, si més no, els llocs que resseguies,

el caminó amb la teva petjada,
l'arbre del qual vares palpar l'escorça,
el sostre amic que et guardà de la pluja.
Encara menys, el vent errant, la brisa
que per la pell cercava el teu contacte.
La mar també, feliç el seu gran cercle
d'heure'ns ben junts, un dia, a l'illa, closos.
No hi ha ací res que amb mi t'evogui, et pensi,
absent l'esguard d'on l'alt amor fluïa,
llunyà el somris que adorava als teus llavis.
I el tosc record refà paraules, gestos;
sobre el que fou, inventa esguards, somrisos;
pren del tresor de joies extingides
tristos fragments que un breu instant fulguren.
Amarg record, memòria amarga, viure,
reviure un món que ja tingué el seu dia,
un bes donat, un escoltat murmuri
ja sense so; més poc, una esperança.
Amor rebel, sols en record possible!
I aquest record és l'única penyora
que tinc de tu, el sol camí que em mena
al teu amor. I és el turment que l'hora
rabent també per la memòria passa,
que aquests records que amargament estimo
es faran vells en implacable canvi,
i allò que tinc de tu anirà fonent-se
en uns miralls com més va més boirosos,
fins al clot fosc de la total absència
en què l'amor en oblit es dissolgui.

3 REGRÉS

Tot quant jo veig i sent, dolor me torna.

AUSIAS MARCH

El meu món i la pau per la qual jo vivia,
tot torna a ser davant d'aquests ulls obstinats,
on l'amor se m'aboca més amarg cada dia.
No eren els crepuscles més que avui aixecats
ni la vila més bella dins la llum que moria.
Però em veig rosegat per la malenconia.

Tot torna a ser davant, tret les hores passades:
la tallada blancor de cases enfilades,
on ja es van encenent els llums rera els balcons;
els jardins on enfonsen, badades, les palmeres
el seu peu entre flors; les velles oliveres,
voltades pel silenci de rostos carrerons;
les robustes murades amb l'orgull d'aguantar
sobre el llom l'àgil pes gòtic del campanar;
aquests arbres ombrívols que a la copa florida
- ja callada d'ocells - ensenyen, en filera,
com una verda gràcia la nova primavera;
i seguint, tanmateix, tot l'esforç de la vida.

No; la vostra bellesa contemplo inalterada,
primavera, murs, cases, vells carrers i jardins.
Mes la constant presència, amb l'angúnia amagada,
fa mal, i ja el meu goig és dolor sang endins.

4 A UN POETA

Com s'abranda la flama al pas del vent,
rítmic com la paraula acompassada,
el teu vers incendia amb l'alenada,
als meus prompts calius, el sentiment.

Més enllà de la frase transparent,
del cristall on s'aboca la mirada,
hi pateixa l'angúnia desvetllada
i la desesperança es fa present.

Cap al teu cim cuido aixecar-me, foll
de la malenconia dels teus cants.
No s'apaga la set amb el teu doll,

ans l'ànima s'encén amb més fretura.
Ungida de bellesa, la veu pura
obre més els profunds interrogants.

De TERRA I SOMNI (1943-1946)

5 ENYOR DE TU, 3 – “Com una llàntia encesa...”

Com una llàntia encesa, combatuda pel vent,
tremeix l'amor que en mi la teva absència deixa.
Minva, es vincla, es retorç el constant sentiment,
de tu desemparat, dins la vida que bleixa

entorn, presència innúmera, oh món assolellat,
crit estrident i forma que es despulla i s'exalta,
tot allò que reviu i es disposa al combat,
covarda munió, quan tu no hi ets, més alta.

Quan tu no hi ets i munta la mar i el seu brogit,
amb crestes cobejoses d'on l'escuma s'eleva
entre les mans del vent... I el meu amor, ardit,
s'ajup i es caragola, gairebé acaba... És teva,

però, tota la flama. Val més un pensament
de tu que tot el món. I quan tu apareixes,
s'enretiren les ones, dorm tot contrari vent.
Arriba el meu amor als confins que cobreixes.

6 DEL DESIG

Inèdit és encara, no exhaurit,
aquest món que et circumda de promeses.
Pot temptar-te amb enigmes i belleses
i endins dur-te el ressò d'un vers no dit.

Però encara que arreu es fes de nit
i busquessis en va, les mans esteses,
damunt els desenganys i les tristeses
s'alçaria el desig dins el teu pit.

¿No glateix dins la fosca un somni d'alba
vers on s'estira un imprecís anhel?
L'alegria de viure s'hi mig salva,

oh damunt cendres nou desig fidel,
i tu, impossible afany, que de la vida
sents una veu que a un gaudi ignot convida!

7 EL RECORD, 3 – “La terra té paratges...”

La terra té paratges on la fonda bellesa
amb el meu pensament s'adeia, enamorat.
En aquest lloc s'ungia de conhort l'escomesa
d'un amor, vell desig i tendra majestat.

El torrent que s'atura entre vores florides
i alts ramatges que munten de la seva frescor,
on un tros de la tarda, dins aigües adormides,
encalma transparències, tot aquest bell racó

d'enceses fantasies el meu amor poblava.
Foll de records i anhels, dins el meu pensament
tot el que creia digne dels seus ulls li mostrava:
un ocell, una flor, l'alta palma, el torrent,

... el meu amor! I aquest amor ja no somia:
només estreny un cor anguniós i eixut.
Venturosa imminència i plàcida alegria,
jo i aquest tou paratge fa temps que us hem perdut.

Un record? Que llunyà la tarda me l'ofrena!
Una esperança...? Resta tan sols el vostre encant
pur i desert, torrent, flor, ocell, palma serena,
bellesa incommovible com un amor constant.

LA TEVA VEU

Oh musical transsumpte
de tu, vol que batega
dolçíssim entorn d'una
apetència amorosa;
onada de bellesa
que romp en mots d'escuma,
de cristall, missatgera
de delícies secretes,
de gràcies que s'oculten
dins un cos d'harmonia,
pressentides a penes
per l'esguard en contacte
del gest en què et recolzes.
Veu amada que em lliures,
valuosa ella sola,
on s'oblida la idea
pel so pur que s'exalta.
Oh reclam d'una forma,
d'una tebior viva,
d'una boca que espera
fondre's en dolç murmurí,
música que delata
aquest niu de tendresa
a on l'amor invites.
No aquest mot, aquella
expressió, ni l'altra

que el seu instant espera:
pura veu que harmonia
torna la meva joia
de viure, que m'aixeca
al més enllà fantàstic
de l'amor que palpita
al teu amor. Veu plena
de tendres ressonàncies
d'ella mateixa, suma
de veus que foren, que eren,
que encara són, despertes,
dins l'encant convocades
del cant, de la delícia
de les recents aloses.

De POEMES MEDITERRANIS (1943-1944)

9 REGRÉS

Mira en pau – no així el món – l'abisme del teu cel,
el núvol esquíncat per les vessants de l'aire,
l'amanyac del vent blau, enfonsat en la joia
de la plana en què brulla el verd novell.
Vet aquí el teu hivern, ferit i derrotat
aquest matí suau sense malícia,
i en ones, al teu pit, la fràgil delectança
que del puig a la flor propera flota.
Vet aquí aquesta terra, la més alta en l'amor,
amor d'ella nascut, damunt d'ella abocat,

inútil a la mà sense destí
si no és l'esperit inflammat d'un poema.
Començament i fi, la pàtria desitjada
on torna un cop i un altre el teu camí.

10 FRESCA VEU

Al vent la fresca veu cada nou dia,
paraules per camins i per marjades,
sospitades de pins i de figueres,
al llavi jove, antiga, l'harmonia;
humana veu de plors i de gaubança,
vora la llum senzilla de la calç,
entre penyals i brises de la costa,
sobre la maternal geologia;
naixença reverdida, clara al vent;
foc invicte, llegat a l'atxa nova.
No estranya aquesta terra el vell parlar,
les mudes llengües pols aquí enfonsada;
dóna el cor a la veu que les relleva
i l'ànima avial roba a l'oblit.

11 ELEVACIÓ

Sols per a tu la meua paraula enamorada.
Dar-te la meua veu suposa el cant.
Ardent haurà de ser talment el commogut
esguard d'amor que aixeco cap a tu.

Jo no vull pas saber si ets una estrella
que vessà en el meu pou el seu esclat
o bé un astre la llum del qual és la petjada
del meu foc que ceneix i que il·lumina.
Amb tu tan solament conec que habito
un món superior i que l'altre ignoro,
que el sentiment més lleu és ja profund
pel teu amor, i que la meua veu
s'eleva tant que és un ocell de llum.
A tu el meu chor de mots redreçats en el cant.

De ELS DIES (1946-1949)

12 PRÒLEG

Mai no m'havia enganyat.
La meua vida era
això que és ara, aquests dies
que passen, aquest aire
i aquesta terra que esguardo.
Recordo una vella angúnia,
el dolor que sotjava
i un astorat encantament.

No volia avançar.
Però una força invisible
em duia amunt,
a treure el cap i l'esguard àvid

per sobre el tou creixent dels dies,
per sobre el feix dels dies que ja havien caigut.
-Els morts estan sepultats
sota el sec fullac dels dies-.

Llavors el món era nou,
i em quedava aturat per sorprendre la nit,
sol i recorregut, d'improvís, per l'oreig.
L'abril, la pluja eren nous,
i l'alta vermellor que un crepuscle envaïa
era recent i inesperada.

I ara també, un dia, de sobte,
es tornen totes les coses noves i transparents,
llac per a un bany fresquíssim,
i una antiga sorpresa reviu en un cor vell,
i un amor que se sap caduc
s'aferra al viu color del món.
Vella angúnia feta temps,
poruga admiració,
ànima sempre oberta i remordida,
prec vast dins la tenebra,
dolor i encantament de sentir-se més vell
que la nua bellesa mai vençuda.

Això cerco, això trobava,
mai no m'havia enganyat.

13 "Ja veus, Déu meu, amb quina reiteració..."

Ja veus; Déu meu, amb quina reiteració, amb quina
complaença m'aturo damunt les teves coses.
No saben els meus ulls tancar-se a la llum teva,
ni el meu palp a les formes, ni el cor a un vague
/ somni.

¿Me'n faràs un retret, si oblidó aqueixa força
creadora i el doll de pregona embranzida
d'on els estels nasqueren, d'on vénen rius i serres,
les vegetals escumes i l'oreig que les gronxa?

Jo sóc també el teu fruit, i avall de la fluència
no em sé girar endarrera, distret amb la teva obra.
¿Et sap greu que m'abraci a l'ampla companyia
que ací baix t'obeeix, amb llums del teu incendi?

Abocat a les coses moridores, per elles
miro, però, l'empremta dels teus dits que regalen.
Deixa'm estimar un món que estreny amb
/ penes i ombres
tot el bé que jo puc, lluny d'altres mans, entendre.

D'aquesta pobra i àvida solitud són la presa
els redossos tranquils que un goig humil oculten.
Basten per a aquests dies els reflexos fugaços,
que alleugen i no apaguen la set inextingible.

Oh! ¿Com podré jo heure't per eternal bevenda
i reposar en la teva immensa companyia?
Deixa'm cercar entre el llot i els garfis espinosos
la polsina daurada de què el cor s'alimenta.

Hi ha un camí de llum que ascendeix de les coses.
Va cap a Tu la fletxa que més amunt és somni?
Perdent-me en una màgia de matinals sospites,
ets, entre jo i el món, oblit i alta presència.

14 EL POETA

Veig la lluita guanyada.
Vet aquí els teus mots densos,
closos, perfets. Volien
només això, ser un món
novell, en clara òrbita
de tu després, notícia
d'un silenci; tancar,
fet pensament, un trèmul
dia escampat, una ànsia
que a una claror s'aboça.

Veig la lluita perduda.
Tot el poder que tenen
els teus mots expansius,
llur màgia, la bellesa
del seu rostre, són mots
només, sols poesia.

Això volien. Saben,
però, que això no basta;
que no podran portar
més enllà de llur mort
la càrrega mesquina;
que no podran dir mai
tota una alta evidència;
que per forats continus
el tresor va perdent-se.
Saben que el bé és aquest
batec immens i atònic
que només es pot viure.

15 “Costa als meus ulls deixar l'amplària estesa...”

Costa als meus ulls deixar l'amplària estesa
profundament sota la tarda, sota
l'esguard golut. Què és això? Un poc de terra,
de roca, pins, matolls, amb una humida
fecunditat, que, aixecant-se, m'aboquen
damunt l'espai, damunt la meua terra,
amb l'horitzó, rodona de muntanyes
i blaus llunyans. Una tendror amistosa
puja dels camps i reiterades serres,
amb rics colors fregats pel sol que albira
ja nous camins, amb sons i ample silenci.

Uns ametllers la flor primera arrisquen
i als tous racons del bosc s'instal·la l'ombra.
Hi ha senders com cursos de puresa,
cases i, en pau, les descendents quintanes.
I és més petit, després de solc i arruga,
el disc lunar, trist d'una alta enyorança,
sol dins l'espai, quan és dolçament bella
la vida ací, i un vague anhel somia.
Oh! L'home és qui, invisible, proclamen
tots aquests camps. Per a ell és la terra,
i de dolor i alegries la torba.
Seu el ramat, seus els conreus, i seva
-tènue pel cel- la fumera que munta.
I jo no puc, des d'aïllada altura,
treure del cor petit i insaciable,
amb un amor o sofrença pels homes,
aquest anhel de terra viva i dura.
Com un destí, com una companyia,
veig aquest món errant dintre l'amplària
dels ulls de Déu –i pel món i pels homes
un prec callat s'eleva al fons de l'ànsia.
El que seré, sols des d'aquestes coses
ho puc capir. D'ací neix el meu somni.
I ara la mà del sol morent pels boscos,
els clots de nit que als meus peus s'insinuen,
i l'aire encès i alt, són la mateixa
humana llum, la humana llum que es bada.

16 “Tota aquesta oberta bellesa...”

Tota aquesta oberta bellesa,
la veig tan en present!
Camps de l'abril, alada avinentesa
entre un amor lliurat i una joia suspesa:
tot això romandrà, però no aquest moment,
i sento, essent jo el goig, que enllà de mi s'estén.
I el dia ens fuig, i la flor mig malmesa
del cel, l'embulla el vent;
els molins acrediten l'envestida fluent;
res no sent la peresa,
i el blat oneja al grat del pur corrent.
Va pels sembrats, blau cel i rosa, una pagesa,
i, no lluny del torrent,
unes noies passen, rient.
Se'n van pel seu camí tan ple d'embriaguesa
com el que el seu pas obre pel meu somni amantent.

De ELS BÉNS INCOMPARTIBLES (1947-1951)

17 EL POEMA

¿Quina ment pensarosa,
quins camps del cor o quina
llum untant les arbredes
amb el verb se susciten,
s'alcen, quan s'incorporen
mot i mot, escollides

la música i la història?
No hi valien els signes,
les veus o bé el diàleg.
Un silenci, una illa
atapeïda i fonda
ha volgut ésser dita.
S'inscriu, pur, el poema.
No bellesa encongida.
Torre de cent finestres
que penetren cent brises
i un vol d'ocells escampa.

18 D'ARA ENDAVANT

D'ara endavant, sota un cel variable,
veuràs muntanyes i petites valls, dins un anell
/ d'escuma;
veuràs camins i cases perdudes, i els arbres i els
/ sembrats,
i les herbes i mates que no sembla ningú.
I veuràs més que mai que els núvols són tosos
/ borrellons,
que el vent passa encenent la gran brasa del dia,
que la pluja és la núvia resignada del vent,
i que la nit eixampla, enllà de cors i estels,
la seva cova de silenci.
Cercaràs a la terra no sabràs què, la vida,
això tan senzill que ens hem trobat als braços,
aqueixa cosa vaga de la qual només sabem el nom,

i que ens duu cap a tot sense retorn possible,
boscós, camins, pluja i estrelles,
vida tota lliurada damunt un vast deler ignorat.
Cercaràs sobretot cossos vius com és encara el teu,
que com el teu anhelin esguards, contactes, besos,
cossos on és la vida bella, carn animada
i modelada per una ardent força vital.
Oh, que delicadament, que apassionadament
/ dret o ajagut
s'ofereix, transitori, un bell cos de vegades!
Hi ha fines cabelleres on amagar-hi els dits,
i somriures que busquen el fons del nostre goig,
i pits on deixar caure la gravetat dels besos,
i mirades que ens prenen dins llur gorg de tendresa.
Buscaràs aquests colls que creen amb un gir

/ l'harmonia,
buscaràs unes celles que tinguin vida sobre uns ulls
-potser només la vida de la bellesa-,
una pell buscaràs que inviti els llavis
pel matís, la tibantor, la sang que davall hi palpita,
una cintura que tempti l'avidesa del braç,
una boca on un encís ens demani que hi
/ recerquem ventura

Oh, no! No tots els llavis,
tots els ulls, fronts o cossos
fereixen aquesta ànsia de la vida.
Buscaràs, triaràs, entre els joves existències,
la carn que t'enamori,
pels camins, a les cases, entre el cel i la terra.
Repertori de boques, d'esguards, de cabelleres,

de gestos o posats, expressions, paraules,
pedres, núvols, crepuscles, estels, gaudis,
i pàgines de llibres, i somnis, i sospites.

Ah, servir aquestes formes que en somni es

/ transfiguren,

recordar aquesta sang que és perfum dins la nostra,
perseguir-la entre el vent, els treballs, el misteri,
retrobar la bellesa ja pura i destriada,
i saber que és ací, i que és nostra la terra!

19 PARAULA D'AMOR

I torna a la paraula, al vers, la joia
incontenible d'un moment d'amor.

S'apodera del mot i la mana que vol;
més que unes ales, li dóna una ànima en batec,
en cant,

perquè ensenyi damunt totes les coses,
aixecat fins al cim de la puresa,
la melodia de cristall i atzur

que es trenca d'excessiva, d'insòlita, torbada,
/ ací, entre els homes.

Puix que es congria en la bellesa,
vol que sigui en bellesa, en escollit miracle,
el seu esclat de llum.

Com que l'amor és joia que s'obre damunt cendres,
rosa amb pressentiment de tendrors calcinades,
somia un mot invencible,

una tomba dins l'aire, un plomatge, una
/ harmonia lleu,

que l'emporti, amb una febre despresa,
amb un autònom fulgor,
més enllà del record, de l'oblit, de la vida,
a viure en un alt, desesperat aleteig sense cos.
A la paraula torna, al vers, la joia
d'un amor que no es cansa del seu somni.

¿És goig, anhel de goig, joia de somni, obscura,
gosada joia encesa dins un món que rebutja els
/ delers més sol·lícits,

o simplement la joia seriosa
d'una claror vessada de l'indret més arborat del
/ nostre pit

damunt un cos, una existència inconfusible,
una dona arribada per a suscitar i recollir les
/ més fines onades,

a la fi coneguda, després de la fosca espera de
/ la tendresa,
en els més alts moments dels anys?

Oh intransferible amor, bla fresseig del misteri!
¿Per què la màgia única, el missatge exclusiu,
per què aquest aire lúcid entre gràcia i anhel,
per què tants d'esguards cecs, tants de cors

/ sense plomes,
per què només uns llavis plens de set immortal?
L'encís és sols l'encís, no és el mot ni la música.
No és un llac o un espill
amb la immaculada densitat vagabunda dels cignes.
No és una branca dins el blau florida,

la punta d'una branca d'on es llança al blau un ocell,
deixant el blanc estremiment sols habitat de

/ fragància.

L'encís és un somris que pren forma i s'esborra
/ als llavis de la vida,

mai aturat sobre ell mateix, errant,

és el llavi mateix que somriu o sospira,

és la viva pell roja estirada damunt un llavi

ignorant del seu poder,

és una sang que vessa, és una sang que devora,

és un incalculable batec de bellesa innocent,

és un fràgil gest, un petit gest d'espaventable

/ harmonia,

és una horrible certesa de dolçors màgicament

/ temptadores,

és el teu somris, aquí, real,

és el teu somris dins un cor,

no els mots que proven d'evocar-lo.

I aquest llavi ferit per totes les sagetes de la gràcia,

refugi dels oreigs que busquen la carn que els

/ incorpori,

ressona immensament enllà dels seus límits de

/ sang,

enllà de l'aire i dels estels,

dins l'espai sense forma d'un amor no de terra,

atmosfera abrandada, cor de miracle i goig,

entorn d'un cor muscular.

Enmig de tantes coses clares com ens voregen,

enmig del món nocturn, precís sòlidament,

és una incerta pluja, un aire, un vol incògnit,

la vasta inquietud que navega l'ànima dels desigs.

La solitud oberta es tenyeix d'un immòbil crepuscle,

d'una alba on es deleixen els estels més propers.

Trastorna una imminència l'altura de la vida,

ocells d'anhel atalaien entre enlairades roses

/ despertes,

i una soca de pedra oeix el cor del món.

De SONETS DE BALANSAT (1951-1954)

20 AL POETA EIVISSENC IDRIS IBN AL-YAMANI
TAMBÉ ANOMENAT AL-SABINI

¿Què et deien sol, mar, illa, les savines
que veies i amb les quals et daven nom?

¿Com el desig et turmentava i com
en la copa oblidaves les espines?

¿Per què alçava el teu vi de llums més fines
la paraula eixalada de tothom?

¿Tenia un esperit aquest tocom,
amb vents ara evocats dins llargues mines?

Volem nostra la terra al llarg del temps,
somià aquí i en els teus horts, ensems,
veuret't el líric pou de la mirada.

Oh el teu mot que l'onada se'n va endur,
i el meu, en nous combats sol i insegur,
i, estreta amb ells, la poesia amada!

21 EVOCACIÓ DE BALANSAT

Ara lluny dels teus marges i senderes,
mentre espero tornar al silenci espès
amb fonts, renills, veus llargues de pagès,
vent als arbres i agudes primaveres,

oh Balansat de somni, ben properes
voldria al solc del vers noves mercès,
incert delit i tempestat de res,
llum d'absència en les hores fugisseres,

alt repòs sobre pàgines i passos,
antics ressons que al cor arriben, lassos,
el meu to just seguint el puig i l'hort.

La nit que es clou com rera el primer dia,
la pluja, els clars ocells de l'alegria,
l'amor, la solitud del desconhort.

De LA MIRANDA (1947-1957)

22 CANÇÓ PENSAROSA

Dels meus dolors, uns pocs són meus
i els altres de la humanitat.
Per alguns somnis que he tingut
així mateix sé que he estimat.
Com un ocell caigut del cel

dintre les ones, mig negat...
Encara a l'aire i a la llum
una ala aixeca sobre el mar.
¿Coneixerà algú que he viscut
pel vent reclòs sota el meu cant?
Pels terrors que han nascut dins mi,
es podrà dir que he estat covard?
I per un goig vague i ocult,
que he consentit a ser enviat?
Ja no sé si sóc ja mateix
o aquesta gent i aquests vells camps.
En aquest parlar que remoc
no sé què hi dic que ja ha passat.
Una cosa és el que jo crec
i una altra el que m'ha d'arribar.
Quan de debò vingui la mort
serà ma sola veritat.

De EL COP A LA TERRA (1956)

23 LA POESIA

Aquesta vida, aquesta lluita, aquesta mort,
transformades en ritmes transparents de bellesa,
de puresa –compassos pastorals,
amb prades i un paisatge de muntanyes i núvols,
amb una tempestat i la pau que segueix,
veus mullades d'ocells, vora de rieró,
bulliciós allegro camperol;

-nobles paraules on, no massa rústica,
s'eleva i escandeix la competició
dels amorosos cants o s'estilitza
l'agraïment per unes terres a un poderós;
-formes davant els ulls desplegadas, imatges
de camps acolorits, amb la gràcia encabida
del bestiar banyut, jovent, i la pagesa
que muny, i, genolls nus, mig tombat, el pastor
que sona el flabiol, mentre que a dalt,
una mica aliè, un àngel anuncia
-bucòlica evangèlica- el Naixement més dolç.

Ègloga, idil·li, cant geòrgic, pastoral;
delicades escenes de treballs i alegries
camperoles; excels, exquisit art expert;
joc profund, carnaval de refinada joia
evasiva, amoroses caretes decorades
prestigiosament. Cadascú va a la feina
que li pertoca, humil, i amb els seus instruments
cadascú: els artistes amb sons, línies, mots
d'una precisió difícil, d'una màgica
vibració –i els pagesos amb relles,
amb aixades i falçs, no pintades, no líriques,
empeses, des del fons de tot el seu esforç,
cap a la terra dura, exigent i real,
la terra que ells no veuen amb ulls que transfiguren.

Sí, pastors, terrassans que poblen la bucòlica:
abans els camps poblàreu amb l'ona repetida,

les generacions que s'empenyen i avancen.
Perdoneu si Virgili, si el Bassano,
perdoneu si el gran músic alemany,
si jo mateix esguardo la presència vostra,
si us lligo a mi amb la meua poesia,
si trobo al vostre entorn una bellesa,
com en un núvol o dins la meua ànima.
Una bellesa –com us ho diria?-
d'existència unida a la més vella terra,
d'humanitat que resta més a prop dels orígens,
de poble meu amb un fresseig d'aurora.

Hom somia, en l'aurora daurada, els paradisos,
els segles d'or que mai no coneguéreu.
No sabeu res de faules clàssiques, ni us importa;
res de poemes cultes ni d'amorosos Títirs.
Això, què us donaria? Més tampoc no sabeu
de lírics afalacs, de socials poemes,
de qüestions que entre ells manegen els poetes.
Sols m'acosto a vosaltres amb emoció pura,
quan escric els meus versos. Més a prop, tal vegada,
dels apòcrifs pastors deliciosos
que d'una procurada lírica social
–però ignorem, al cor, l'últim racó. És l'hora
-no la sentiu com passa?- de l'impossible somni;
vull dir de l'estremida poesia.

I només dins la seva cavorca de misteri
són veritat profunda els mots que el món ignora.
Al meu vers instal·leu-vos, llampecs interiors,

i es vegin a la vostra resplendor atresorada
els meus camps i els seus homes, amb nova fesomia,
tan semblant –imitada com és- a la real,
però amb aquesta llum inconfusible
que diem poesia –ni d'ells ni meva, rara,
gairebé inabastable, secreta i específica.
Tanmateix, perquè tòqui la poesia en ells,
perquè d'ells a mi salti el llampec profundíssim,
més generosa febre, més humana follia
caldrà, i ja no sabré si la lira és amor.
Contemplaré, diré, per terres sempre vistes,
tothora amb mi des del començament,
els homes que hi recullen una ciència antiga
-aquesta vida, aquesta lluita, aquesta mort-,
car són, gosaré dir-ho, jo mateix o el meu somni.

24 EL COMBAT

Aquests homes lluitaren,
vull dir els avis dels avis,
i també damunt aquestes feixes es va sembrar la
/sang.

La dura mà empunyava les eines i les armes.
Defenien la vida, la collita, els seus escassos béns.
Pagesos i soldats, tot era una tasca única:

clavar la rella en la terra o el coltell en l'enemic.
Portaven aquells segles en l'entranya
l'armada incursió i la secada hostil.
Pel mar venia la tempesta
i la nau enemiga com un núvol irat.

Dins ells tenien la ràbia i la por,
lluitaven, s'amagaven, eren homes valents.
Hagueren de fer compatibles amb la feixuga feina
les hores de la gresca, de la rialla i de l'amor.
La mort els envestia per tots costats, aclaria
les espesses brostades. Era igual
morir de la pesta, de fam, negats o en plena lluita.
Tal vegada la guerra tenia un altre prestigi.

I aquells homes anaven al combat. Ells sabien
almenys que defenien un tros de terra, una casa,
allí a la vora,
el pa de tots, dins el rebost o a l'era,
i això els decidia a la mort.
Acceptaven, sense saber, un secular martiri:
ni tan sols creien que allò es pogués fer acabar.
I a més els homes es coneixen lluitant,
i és bell vanar-se d'una força ardida,
i les armes poden prendre un estrany fulgor a
/ les mans.

De DECLARAT AMB EL VENT (1959-1962)

25 RITMES, 5 – “Llengua per a l'amor...”

Llengua per a l'amor,
llengua per a la pàtria,
per a un anhel enllà del Temps,
on regna l'última Puixança;
llengua que es transfigura
quan per la seva arrel oculta,
per la seva flor rara,
la poesia trem o canta;
llengua que així estimem
i que sabem que també acaba.

La flama lírica s'abranda
-és igual anys o segles-
d'aquesta vida limitada.

Si diem, és que hem de morir.
La poesia enamorada
d'una llengua, és més poesia
perquè la sap caduca. Passen
homes i parles, s'estremeix
la poesia així aferrant-se
a una música moridora.

Ah!, més íntima la besada,
si el vent d'ales
somou aquesta pobra llengua,

rica de segles -els passats,
els que vindran-, però damnada.

26 RITMES, 6 – “Prodigiosa poesia...”

Prodigiosa poesia, vol
entorn de les verbals escales, somni
que endevinem, vent que esdevé sonor
quan toca amb fulles, branques...

Et volem, poesia, ben nostra; però amb tu
l'arbre estimem, familiar,
dintre del qual ressones:
la vella parla d'ombra on hem crescut,
tothora maternal, a vegades bramul,
música algun moment, quasi esperit.

La llengua diu la pàtria;
gosa prometre... No volien
que hi prengué carn, a penes carn,
la poesia. És llarg el torb.
Al cel hostil s'aixequen les mirades
cercant uns signes de clemència.
Oh càstig obstinat contra els més tendres brots!
Quan minva un poc l'estrèpit i la flama,
sembla la fi d'una autumnal tempesta:
la pau pren l'aire de tornar,
però ens deixa en un temps glaçat d'hivern.

Nova angúnia que ens ve de la paraula.
 Al vell corrent d'origen imprecís
 assaborim un trèmul murmuri d'amistat,
 sentim que s'insinua com un gest de refugi,
 ens acull una pàtria que sols es pronuncia,
 tenaç amb el seu so d'íntim abrivament,
 sempre, però, amb el risc que dins l'aire es deleixi.
 Oh mort acumulada damunt la nostra mort!

27 RITMES, 9 – “Un ressò, una remor de pluja
 cerca...”

Un ressò, una remor de pluja cerca,
 va cercant una terra on aturar-se,
 on fondre's, com l'amor, com la sageta.
 La llengua és sòl on cau la poesia,
 i el nupcial acord és ja promesa.
 ¿L'esperança hi duriem, si no ens feia
 sentir més grans? L'amor vol dir creixença,
 branca que munta, amb saba, fusta, nusos,
 arbre en verdor acabat, sorprès de flor.
 La cançó de la vida hi vola, esborra
 els límits, en soroll de bosc els mescla.
 Si profunda una veu mortal arriba,
 més durs els mots, més alts se n'estremeixen.
 Oh parla que ens trobem en l'alenada
 i anomenant les coses de la terra,
 en tu i els teus perills és on madura
 l'esquiú torb de la humana poesia.

28 L'ALTRA ILLA

Venia pels camins d'aquest món meu romput
 en illes. Formentera... Un altre cop un gust
 distint. Diré els meus passos –no sé trobar la
 /fórmula-
 senzillament, en un cert ordre o bé desordre.
 El cel aquí és molt gran, i s'hi allarga el crepuscle
 interminablement. Venia de les dunes,
 vora mar; dels quiets estanys; de les savines,
 les figueres i tota vegetal companyia;
 de l'escampada gent; dels camps de roca i feixes
 tancades amb parets: d'un tros de Formentera.
 Hi havia sal, marès i, seguint els camins,
 la cella d'uns pinars. Voltava un vell molí...
 Vaig quedar sol, al poble. S'aproximen les cases
 damunt la pedra llisa, en la nua esplanada.
 I allí, entre camp i poble, veia l'església en ombra,
 més alta, d'on venia l'oració sonora;
 i veia el rostollar de l'estiu, sendes, arbres.
 Si el crepuscle moria, la lluna s'atansava.
 Un vast encantament recolzava les vores
 en algun tros de mi que eixia cap enfora.
 Encara vaig anar, a poc a poc, muntant
 cap a un molí que obria sis braços a l'espai;
 que els obria fa poc, puix que, furtats al vent,
 ara jeien en terra, ja pesants i quiets.
 Era aquí que volia venir, jo ja ho sabia
 en emprendre el viatge: record d'uns altres dies.
 I era això que venia a buscar, aquest esguard

on posem tota l'ànima, molt sol, molt lent, molt llarg.
Estimar tant la terra, Déu meu, ¿no és estimar-te
també una mica a Tu? O és així que t'amagues?
No és amb pensaments, però, que vull entendre
tot aquest petit món que acaba a Formentera,
i creix dins la mirada i té la mida justa
de la mirada: aquestes antigues Pitiüses
-la muntanyosa Eivissa recorreguda al nord;
es Freus on ja s'encenen els fars sobre els illots;
erecte i diferent, al seu caire, es Vedrà;
la mar que també és nostra, la mar, sempre la mar;
i aquesta Formentera de gràcia indefinible,
més mar que terra, amb dos estanys on cau el dia.
El pensament inútil s'enretira; és als ulls
que visc, és al silenci i als greus ecos profunds.
Em trobo a mi mateix, ja sóc allí on volia,
vora el molí amb distàncies a l'entorn tan amigues,
i sé que no podré escollir aquells pocs mots
-per això parlo tant- on diria el meu món,
la meua solitud acompanyada sempre,
la meua interior i oberta Formentera.

29 SEGUINT VIRGILI

Un àmbit de misteri s'eixampla en aire verge,
crea una llum purpúria i dolça sobre els camps.
Elisis és un nom d'esperança i bellesa.
La cova del vell somni és ja un cel aquí baix.

Aquí dalt. No sabem... ¿Són arbres, aquests arbres?
¿És, això, molsa o somni? ¿Hi ha un riu o el seu
/ desig?

¿Passegen, seuen homes o felices imatges?
¿És ombra de més vida, llum mortal el país,

el verd país com una venturosa aventura,
d'herba glauca, fullosos bosquets, corrent verdós?
Als blans, elisis camps un temps molt tendre
/ ondula,
poblat de blanques túniques sense vents ni xardors.

Sembla que hi sonin càntics, que pesin a la gespa
les danses o les lluites d'uns com a cossos bells.
Duen els sacerdots cintes d'aire a les temples.
Cavalls, o sols llur trot, van al cor dels guerrers.

L'armadura i la lira als hostes purs recorden
les virtuts d'una terra que els segueix no del tot,
a unes mans sense carn no del tot ferro i cordes,
per a esperits feliços un somris més que món.

Amb una estreta inútil per al somni dels pares.
Oh viatger, dins l'ombra dels llors, ben lleus els
/ peus,

també voldríem perdre'ns per l'elegit paisatge,
sentir, si fos sentir-la, la música d'Orfeu.

30 ELS MURS

(BALUARD DE SANTA LLÚCIA)

Avançats, mig despresos de l'antiga ciutat
present en tristos llums i taques que s'enfilen
vers l'ordre i la folia dels estels,
gràvida massa d'ombra sobre els barris de mar,
murs i roca penjats
damunt la negra mar insistent amb profundes
/ remors.

Fou construïda forta contra els homes,
vella murada sobre més remotes murades,
i la seva duresa resisteix
així mateix l'assalt del temps.

Bastió solitari sota el gran do dels dies,
alta proa que intima amb la nit desolada,
companya de les coses duradores que el volten:
pla de conreu que contra els puigs s'esforça,
port, refugi final de llunyanies aspres,
i combatuts illots mar endins invencibles.

Sembla que sols pots contemplar
llargs i lents moviments d'acord amb la teva
/ durada:
poble que s'espesseix dins l'abraçada estreta,
fa segles arrapat a esquerpes roques,
amb calç i antics carreus amunt guardant-se,
estès després entre murada i riba,

més confiat, amb signes diferents,
amb anys inacabables de perill
-murada inútil contra els altres perills de pesta o fam,
excessiva entremig de la pau i la sola proesa
de viure cada dia i de morir,
nosa per a les ments que el progrés exaltava,
rendible monument per als ulls fatigats dels turistes.

Oh mur, germà del vent contra els penjolls fullosos
i les teves arestes esmolades,
germà dels segles de vaixells
a l'inici i la fi de llargs camins que es perden,
dels fars que entre tenebres t'arriben amb ulls ràpids,
també de la meva ànima, òliba als teus merlets,
que amb tu se sent desperta, dura, sola i antiga.

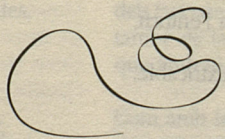
Com amb la llum d'abril un dia jove
de greus anhels i càlides tristeses,
ara nocturn amb tu, adult amb el teu pes,
conscient d'unes forces poderoses,
feble enmig d'elles,
però participant de la seva complexitat,
com la busca de pols que vola en la ventada.

Resistent baluard, però tampoc etern,
tu m'aboques a totes les coses preferides
i al temps que no sabem si estimar o odiar.
Només sabem que això que més ens estimem
és també el lloc del mal que més ens fa sofrir.
La nostra sang hi bat i hi defalleix,

i en les morts dels nostres amors
veiem tota la mort:
com fineixen les fulles, l'arbre s'acabarà.
Existirà el futur
mentre existeixi en el desig,
amb el nostre desig escurçant-se.
Si fugia l'amor, en resta el pensament;
però, ¿què podrà ésser aquesta escuma
sense les onejants forces pregones,
tot el cos de les nostres passions?
Només queda la vida fluent i no és mentida
que podrà viure sense mi.

Des d'aquí, bastió amb tanta de vida a l'entorn,
superba i no del tot ineficax
peça d'un drama insigne, profund i inextricable,
des d'aquí ens sentim més units,
en pensarós aïllament,
als homes que han refet aquest tros de natura,
breu imatge d'un món més espaiós:
als qui varen deixar-lo, sols parat un moment,
al nostre amor inicial,
i als qui hi duren després treball i inquietud.
No foren només els anys auris
els de la nostra joventesa,
car n'hi haurà de nous, i més clars de segur,
per a cada pit jovenívol;
i des d'aquesta nit i la teva ombra amiga
vull meditar en l'angúnia i el miracle,
en els oblits i els successius propòsits
de cada nova primavera.

De ELEGÍAS Y PAISAJES (1933-1943)

1 TIERRA NATAL

Enraizar, como un árbol, en la tierra:
no ser nube llevada por el viento.
Sobre los conocidos campos de cada día
ver un cielo favorable y diferente.
Mirar cómo cae, cotidiano, el crepúsculo,
cada vez renovándose el sentimiento.
Sobre esta tierra nuestra, amada, nacen
del corazón el pino, el aire y el pájaro.
Flota allí el blanco recuerdo de la infancia,
y es bueno, el sol, para los huesos viejos.
Quiero escuchar esta lengua que llega
desde antaño a los labios de la gente.
El amor mío, la firme compañía,
allí quiero soñar, entre el viento y el mar.

2 ESCRITO EN LA GUERRA

Un cuerpo está lejos de mis sentidos, y envidian
todo lo que recoge la presencia gozosa:
unos ojos sorprendidos que atrapan el gesto plácido,
el oído en paz por el don de una voz dulce.
Un cuerpo presente, realidades anhelo:
tu carne, la tibieza, palabras.
Y, al menos, los lugares que recorías,
el sendero con tu huella,

el árbol del que palpaste la corteza,
el techo amigo que te cobijó de la lluvia.
Todavía menos, el viento errante, la brisa
que por la piel buscaba tu contacto.
El mar también, feliz su gran círculo
de terneros bien juntos, un día,
en la isla, cerrados. No hay nada aquí
que conmigo te evoque, te piense,
ausente la mirada de donde el alto amor fluía,
lejana la sonrisa que adoraba tus labios.
Y el tosco recuerdo rehace palabras, gestos;
sobre lo que fue, inventa miradas, sonrisas;
toma del tesoro de joyas extinguidas
tristes fragmentos que sólo un instante fulguran.
Amargo recuerdo, memoria amarga, vivir,
revivir un mundo que ya tuvo su día,
un beso dado, un murmullo escuchado
ya sin sonido; menos aún, una esperanza.
Amor rebelde, ¡sólo en el recuerdo posible!
Y este recuerdo es la única prenda
que tengo de ti, el solo camino que me lleva
a tu amor. Y es el tormento que la hora
recibiendo también por la memoria pasa,
que estos recuerdos que amargamente amo
se harán viejos en implacable cambio,
y lo que tengo de ti se irá fundiendo
en unos espejos cada vez más brumosos,
hasta la fosa oscura de la total ausencia
en que el amor en olvido se disuelva.

3 REGRESO

Todo cuanto veo y siento, en dolor se convierte.

AUSIAS MARCH

Mi mundo y la paz por la que yo vivía,
todo vuelve a estar ante estos ojos obstinados,
en que el amor se asoma más amargo cada día.
No estaban los crepúsculos más alzados que hoy
ni la villa más bella en la luz que moría.
Mas me veo arrastrado por la melancolía.

Todo vuelve a estar delante, salvo las horas pasadas:
la blancura cortada de encaramadas casas,
donde ya se encienden las luces tras los balcones;
los jardines donde se hunden, descuidadas, las
/ palmeras

sus pies entre las flores, los viejos olivos,
rodeados por el silencio de empinados callejones;
las robustas murallas con el orgullo de aguantar
sobre el lomo el ágil peso gótico del campanario;
estos árboles sombríos que a la copa florida
-ya callada de pájaros- enseñan, en hilera,
como una verde gracia la nueva primavera;
y sigue, de todos modos, el esfuerzo de la vida.

No; vuestra belleza contemplo inalterada,
primavera, muros, casas, viejas calles y jardines.
Mas la constante presencia, con la angustia
/ escondida,
duele, y ya mi gozo es dolor dentro de la sangre.

4 A UN POETA

Cómo se inflama la llama al paso del viento,
rítmico como la palabra acompasada,
tu verso incendia con el aliento,
en mis brasas iniciales, el sentimiento.

Más allá de la frase transparente,
del cristal donde se asoma la mirada,
resuella la angustia desvelada
y la desesperanza se hace presente.

Procuro hacia tu cima levantarme, loco
de la melancolía de tus cantos.
No se apaga la sed con tu surtidor,

sino que el alma se enciende con más necesidad.
Ungida de belleza, la voz pura
abre más los profundos interrogantes.

De TIERRA Y SUEÑO (1943-1946)

5 AÑORANZA DE TI, 3 - "Como una lámpara
encendida..."

Como una lámpara encendida, combatida por el viento,
tiembla el amor que en mí tu ausencia deja.
Mengua, se dobla, se retuerce el constante
/ sentimiento,
de ti desamparado, en la vida que suspira

alrededor, presencia innúmera, oh mundo soleado,
grito estridente y forma que se desnuda y se exalta,
todo aquello que revive y se dispone al combate,
cobarde multitud, cuando tú no estás, más alta.

Cuando tú no estás y sube el mar y su fragor,
con crestas anhelantes de donde la espuma se eleva
entre las manos del viento... Y mi amor, osado,
se agacha y se enrosca, casi se acaba... Es tuya,

sin embargo, toda la llama. Vale más un
/ pensamiento
de ti que todo el mundo. Y cuando tú apareces,
se retiran las olas, duerme todo viento contrario.
Llega mi amor a los confines que cubres.

6 DEL DESEO

Inédito es todavía, no agotado,
este mundo que te rodea de promesas.
Puede tentarte con enigmas y bellezas
y traerte dentro el eco de un verso no dicho.

Pero aunque alrededor se hiciese de noche
y buscases en vano, las manos extendidas,
sobre los engaños y las tristezas
se alzaría el deseo en tu pecho.

¿No palpita en lo oscuro un sueño de alba
hacia donde se estira un impreciso anhelo?

La alegría de vivir casi se salva,
oh sobre cenizas nuevo deseo fiel,
y tú, imposible afán, que de la vida
oyes una voz que a un goce ignoto invita.

7 EL RECUERDO, 3 - "La tierra tiene parajes..."

La tierra tiene parajes donde la honda belleza
con mi pensamiento se avenía, enamorado.
En este lugar se ungía de consuelo la embestida
de un amor, viejo deseo y tierna majestad.

El torrente que se detiene entre orillas florecidas
y altos ramajes que suben de su frescura,
donde un trozo de la tarde, en aguas dormidas,
encalma transparencias, todo este bello rincón

de encendidas fantasías mi amor poblaba.
Loco de recuerdos y anhelos, en mi pensamiento
todo lo que creía digno de sus ojos le mostraba:
un pájaro,, una flor, la alta palma, el torrente,

...mi amor! Y este amor ya no sueña:
sólo estrecha un corazón angustioso y seco.
Venturosa inminencia y plácida alegría,
yo y este blando paraje hace tiempo que os
/ hemos perdido.

¿Un recuerdo? ¿Qué lejano la tarde me lo ofrenda!
¿Una esperanza...? Queda tan sólo vuestro encanto!

puro y desierto, torrente, flor, pájaro, palma serena,
belleza inmovible como un amor constante.

8 AMOR, 3

TU VOZ

Oh musical trasunto
de ti, vuelo que late
dulcísimo en torno a una
apetencia amorosa;
ola de belleza que rompe
en palabras de espuma,
de cristal, mensajera
de delicias secretas,
de gracias que se ocultan
en un cuerpo de armonía,
presentidas apenas
por la mirad en contacto
del gesto en que te apoyas.
Voz amada que me libras,
valiosa ella sola,
donde se olvida la idea
por el sonido puro que se exalta.
Oh reclamo de una forma,
de una tibieza viva,
de una boca que espera
fundirse en dulce murmullo,
música que delata
este nido de ternura
donde al amor invitas.

No esta palabra, aquella
expresión, ni la otra
que su instante espera:
pura voz que en armonía
convierte mi alegría
de vivir, que me levanta
al más allá fantástico
del amor que palpita
en tu amor. Voz llena
de tiernas resonancias
de ella misma, suma
de voces que fueron, que eran,
que todavía son, despiertas,
en el encanto convocadas
del canto, de la delicia
de las recientes alondras.

De POEMAS MEDITERRÁNEOS (1943-1944)

9 REGRESO

Mira en paz -no así el mundo- el abismo de tu cielo
la nube rasgada por las vertientes del aire,
el arrullo del viento azul, hundido en la alegría
de la llanura en que brota el verde joven.
He aquí tu invierno, herido y derrotado
esta mañana suave sin malicia,
y en olas, tu pecho, el frágil deleite
que del monte a la flor cercana flota.

He aquí esta tierra, la más alta en el amor,
amor de ella nacido, sobre ella vertido,
inútil a la mano sin destino
si no es el espíritu inflamado de un poema.
Comienzo y fin, la patria deseada
a donde vuelve una vez y otra tu camino.

10 FRESCA VOZ

Al viento la fresca voz de cada nuevo día,
palabras por caminos y por ribazos,
sospechadas por pinos y por higueras,
al labio joven, antigua, la armonía;
humana voz de llantos y de júbilo,
cerca de la luz sencilla de la cal,
entre peñascos y brisas de la costa,
sobre la maternal geología;
nacimiento renovado, claro al viento;
fuego invicto, legado a la antorcha nueva.
No extraña esta tierra la vieja habla,
las mudas lenguas polvo aquí hundido;
da el corazón a la voz que las releva
y el alma ancestral roba al olvido.

11 ELEVACIÓN

Sólo para ti mi palabra enamorada.
Darte mi voz supone el canto.

Ardiente habrá de ser de tal modo la conmovida
mirada de amor que levanto hacia ti.
Yo no quiero saber si eres una estrella
que derramó en mi pozo su estallido
o bien un astro cuya luz es la pisada
de mi fuego que ciñe y que ilumina.
Contigo tan solamente conozco que habito
un mundo superior y que el otro ignoro,
que el sentimiento más leve es ya profundo
por tu amor, y que mi voz
se eleva tanto que es un pájaro de luz.
A ti mi coro de palabras enderezadas en el canto.

De LOS DÍAS (1946-1949)

12 PRÓLOGO

Nunca me había engañado.
Mi vida era
lo que es ahora, estos días
que pasan, este aire
y esta tierra que miro.
Recuerdo una vieja angustia,
el dolor que acechaba
y un azorado encantamiento.

No quería avanzar.
Pero una fuerza invisible
me llevaba hacia arriba,

a sacar la cabeza y la mirada ávida
sobre el blando creciente de los días,
sobre el haz de los días que ya habían caído.
-Los muertos estaban sepultados
bajo la seca hojarasca de los días-.
Entonces el mundo era nuevo,
y me quedaba parado para sorprender la noche,
solo y recorrido, de improviso, por el viento.
El abril, la lluvia eran nuevos,
y la alta rojez que un crepúsculo invadía
era reciente e inesperada.

Y ahora también, un día, de golpe,
se vuelven todas las cosas nuevas y transparentes,
lago para un baño fresquísimo,
y una antigua sorpresa revive en un corazón viejo,
y un amor que se sabe caduco
se agarra al vivo color del mundo.
Vieja angustia hecha tiempo,
medrosa admiración,
alma siempre abierta y remordida,
ruego vasto en la tiniebla,
dolor y encantamiento de sentirse más viejo
que la desnuda belleza nunca vencida.

Esto busco, esto encontraba,
nunca me había engañado.

13 "Ya ves, Dios Mío, con qué reiteración..."

Ya ves, Dios mío, con que reiteración, con que
complacencia me detengo sobre tus cosas.
No saben mis ojos cerrarse a tu luz,
ni mi tacto a las formas, ni el corazón a un vago
/ sueño.

¿Me harás un reproche, si olvido esta fuerza
creadora y el chorro de profundo impulso
de donde las estrellas nacieron, de donde
/ vienen ríos y sierras,
las vegetales espumas y el viento que las mece?

Yo soy también tu fruto, y debajo de la fluencia
no me sé girar hacia atrás, distraído con tu obra.
¿Te sabe mal que me abraza a la amplia compañía
que aquí abajo te obedece, con luces de tu incendio?

Asomado a las cosas que mueren, por ellas
miro, sin embargo, la huella de tus dedos que
/ regalan.

Déjame amar un mundo que aprieta con penas
/ y sombras
todo el bien que puedo, lejos de otras manos,
/ entender.

De esta pobre y ávida soledad son el botín
los abrigaderos tranquilos que un gozo humilde
/ ocultan.

Bastan para estos días los reflejos fugaces,
que aligeran y no apagan la sed inextinguible.

Oh! ¿Cómo podré tenerte por eternal bebida
y reposar en tu inmensa compañía?
Déjame buscar entre el lodo y los garfios espinosos
el polvillo dorado del cual el corazón se alimenta.

Hay un camino de luz que asciende de las cosas.
¿Va hacia ti le flecha que más arriba es sueño?
Perdiéndome en una magia de matinales sorpresas,
eres, entre yo y el mundo, olvido y alta presencia.

14 EL POETA

Veo la lucha ganada.
He aquí tus densas palabras,
cerradas, perfectas. Querían
sólo esto, ser un mundo
nuevo, en clara órbita
de tu después, noticia
de un silencio; cerrar,
hecho pensamiento, un trémulo
día esparcido, una ansia
que a una claridad se asoma.

Veo la lucha perdida.
Todo el poder que tienen
tus palabras expansivas,

su magia, la belleza
de su rostro, sólo son
palabras, sólo poesía.
Eso querían. Saben,
sin embargo, que no basta;
que no podrán llevar
más allá de su muerte
la carga mezquina;
que no podrán decir nunca
toda una alta evidencia;
que por agujeros continuos
el tesoro se va perdiendo.
Saben que el bien es este
latido inmenso y atónito
que sólo se puede vivir.

15 "Les cuesta a mis ojos dejar la amplitud
extendida..."

Les cuesta a mis ojos dejar la amplitud extendida
profundamente bajo la tarde, bajo
la mirada golosa. ¿Qué es esto? Un poco de tierra,
de roca, pinos matojos, con una húmeda
fecundidad, que, levantándose, me inclinan
sobre el espacio, sobre mi tierra,
con el horizonte, redonda de montañas
y azules lejanos. Una ternura amistosa
sube de los campos y reiteradas sierras,
con ricos colores fregados por el sol que vislumbra
ya nuevos caminos, con sonidos y amplio silencio.

Unos almendros la flor primera arriesgan
y en los blandos rincones del bosque se instala
/ la sombra.

Hay senderos como cauces de pureza,
casas y, en paz, los descendientes altozanos.
Y es más pequeño, después de surco y arruga,
el disco lunar, triste de una alta añoranza,
solo en el espacio, cuando es dulcemente bella
la vida aquí, y un vago anhelo sueña.

Oh! El hombre es quien, invisible, proclaman
todos estos campos. Para él es la tierra,
y de dolor y alegría la turba.

Suyo el ganado, suyos los cultivos, y suya
-tenue por el cielo- la humareda que asciende.
Y yo no puedo, desde la aislada altura,
sacar del corazón pequeño e insaciable,
con un amor o sufrimiento por los hombres,
este anhelo de tierra viva y dura.

Como un destino, como una compañía,
veo este mundo errante dentro de la amplitud
de los ojos de Dios -y por el mundo y por los
/ hombres

un ruego callado se eleva al fondo del ansia.

Lo que seré, sólo desde estas cosas
lo puedo entender. De aquí nace mi sueño.

Y ahora la mano del sol muriendo por los bosques,
los agujeros de noche que a mis pies se insinúan,
y el aire encendido y alto, son la misma
humana luz, la humana luz que se abre.

16 "Toda esta abierta belleza..."

Toda esta abierta belleza,
la veo tanto en presente!

Campos de abril, alada ocasión
entre un amor librado y una alegría suspendida:
todo eso quedará, pero no este momento,
y siento, siendo yo el gozo, que más allá de mí
/se extiende.

Y el día nos huye, y la flor medio estropeada
del cielo, la embrolla el viento;
los molinos acreditan la embestida fluyente;
nada siente la pereza,
y el trigo ondea al agrado de la pura corriente.
Va por los sembrados, azul cielo y rubia, una
/ payesa,

y, no lejos del torrente,
unas chicas pasan, riendo.

Se van por su camino tan lleno de embriaguez
como el que su paso abre en mi sueño atento.

De LOS BIENES INCOMPARTIBLES (1947-1951)

17 EL POEMA

¿Qué mente pensativa,
qué campos del corazón o qué
luz untando las arboledas
con el verbo se suscitan,

se alzan, cuando se incorporan
palabra y palabra, escogidas
la música y la historia?
No valían los signos,
las voces o el diálogo.
Un silencio, una isla
abigarrada y honda
ha querido ser dicha.
Se inscribe, puro el poema.
No belleza encogida.
Torre de cien ventanas
que penetran cien brisas
y un vuelo de pájaros esparce.

18 DE AHORA EN ADELANTE

De ahora en adelante, bajo un cielo variable,
verás montañas y pequeños valles, dentro de un
/ anillo de espuma;
verás caminos y casas perdidas, y los árboles y
/ los sembrados,
y las hierbas y matas que no siembra nadie.
Y verás más que nunca que las nubes son
/ esquiladas guejetas,
que el viento pasa encendiendo la gran brasa
/ del día,
que la lluvia es la novia resignada del viento,
y que la noche ensancha, más allá de corazones
/ y estrellas,

su cueva de silencio.
Buscarás en la tierra no sabrás qué, la vida,
eso tan sencillo que nos hemos encontrado en
/ los brazos,
aquella cosa vaga de la que sólo sabemos el
/ nombre,
y que nos lleva a todo sin retorno posible,
bosques, caminos, lluvia y estrellas,
vida librada toda sobre un vasto anhelo ignorado.
Buscarás sobre todo cuerpos vivos como es
/ todavía el tuyo,
que como el tuyo anhelan miradas, contactos,
/ besos,
cuerpos donde es la vida bella, carne animada
y modelada por una ardiente fuerza vital.
¡Oh, qué delicadamente, qué apasionadamente
/ derecho o agachado
se ofrece, transitorio, un bello cuerpo a veces!
Hay finas cabelleras donde esconder los dedos,
y sonrisas que buscan el fondo de nuestro gozo,
y pechos donde dejar caer la gravedad de los
/ besos,
y miradas que nos toman en su hoyo de ternura.
Buscarás estos cuellos que crean con un giro la
/ armonía,
buscarás unas cejas que tengan vida sobre unos ojos
-tal vez sólo la vida de la belleza-,
una piel buscarás que invite a los labios
por el matiz, la tirantez, la sangre que debajo
/ palpita,

una cintura que tiene la avidez del brazo,
una boca donde un hechizo nos pida que
/ busquemos ventura

Oh, no! No todos los labios,
todos los ojos, frentes o cuerpos
hieren esta ansia de la vida.

Buscarás, escogerás, entre las jóvenes existencias,
la carne que te enamore,
por los caminos, en las casas, entre el cielo y la tierra.
Repertorio de bocas, de miradas, de cabelleras,
de gestos o aposturas, expresiones, palabras,
piedras, nubes, crepúsculos, estrellas, goces,
y páginas de libros, y sueños, y sospechas.
¡Ah, conservar estas formas que en sueño se

transfiguran,
recordar esta sangre que es perfume en la nuestra,
perseguirla entre el viento, los trabajos, el misterio,
reencontrar la belleza ya pura y discernida,
y saber que es aquí, y que es nuestra la tierra!

19 PALABRA DE AMOR

Y vuelve a la palabra, al verso, la alegría
incontenible de un momento de amor.
Se apodera de la palabra y le ordena que vuele;
más que unas alas, le da una alma en latido,
en canto,
para que enseñe sobre todas las cosas,
alzado hasta la cima de la pureza,
la melodía de cristal y azur

que se rompe de excesiva, de insólita, turbada,
/ aquí, entre los hombres.

Puesto que se forma en la belleza,
quiere que sea en belleza, en escogido milagro,
su estallido de luz.

Como que el amor es alegría que se abre sobre
/ cenizas,

rosa con presentimiento de ternuras calcinadas,
sueña una palabra invencible,
una tumba en el aire, un plumaje, una armonía leve,
que la lleve, con una fiebre desprendida,
con un autónomo fulgor,

más allá del recuerdo, del olvido, de la vida,
a vivir en un alto, desesperado aleteo sin cuerpo.
A la palabra vuelve, al verso, la alegría
de un amor que no se cansa de su sueño.

¿Es gozo, anhelo de gozo, alegría de sueño, oscura,
osada alegría encendida en un mundo que

/ rechaza las ansias más solícitas,
o simplemente la alegría sería
de una claridad derramada del lugar más

/ arbolado de nuestro pecho,
sobre un cuerpo, una existencia inconfundible,
una mujer llegada para suscitar y recoger las

/ más finas olas,
por fin conocida, después de la oscura espera

/ de la ternura,
en los más altos momentos de los años?

¡Oh intransferible amor, blando murmullo del
/ misterio!

¿Por qué la magia única, el mensaje exclusivo,
por qué este aire lúcido entre gracia y anhelo,
por qué tantas miradas ciegas, tantos corazones
/ sin plumas,
por qué sólo unos labios llenos de sed inmortal?
El hechizo es sólo el hechizo, no es la palabra
/ ni la música.

No es un lago o un espejo
con la inmaculada densidad vagabunda de los
/ cisnes.

No es una rama en el azul florecida,
la punta de una rama desde donde se lanza al
/ azul un pájaro,
dejando el blanco estremecimiento sólo
/ habitado de fragancia.

El hechizo es una sonrisa que toma forma y se
/ borra en los labios de la vida,
nunca detenido sobre él mismo, errante,
es el labio mismo que sonríe o suspira,
es la viva piel roja estirada sobre un labio

/ ignorando su poder,
es la sangre que rezuma, es la sangre que devora,
es un incalculable latido de belleza inocente,
es un frágil gesto, un pequeño gesto de

/ espantable armonía,
es una horrible certeza de dulzuras mágicamente
/ tentadoras,

es tu sonrisa, aquí, real,
es tu sonrisa dentro de un corazón,
no las palabras que intentan evocarlo.

Y este labio herido por todas las saetas de la gracia,
refugio de las brisas que buscan la carne que las
/ incorpore,
resuena inmensamente más allá de sus límites
/ de sangre,

más allá del aire y de las estrellas,
en el espacio sin forma de un amor no de tierra,
atmósfera inflamada, corazón de milagro y gozo,
en torno de un corazón muscular.
En medio de tantas cosas claras como nos rodean,
en medio del mundo nocturno, preciso sólidamente,
es una incierta lluvia, un aire, un vuelo incógnito,
la vasta inquietud que navega por el alma de los
/ deseos.

La soledad abierta se tiñe de un inmóvil crepúsculo,
de una alba donde se disuelven los astros más
/ cercanos.

Transtorna una inminencia la altura de la vida,
pájaros de anhelo atalayan entre elevadas rosas
/ despiertas,
y un tocón de piedra escucha el corazón del
/ mundo.

De SONETS DE BALANSAT (1951-1954)

20 AL POETA IBICENCO IDRIS IBN AL-YAMANI
TAMBIÉN LLAMADO AL-SABINI

¿Qué te dicen sol, mar, isla, las sabinas

que veías y con las cuales te daban nombre?
¿Cómo el deseo te atormentaba y cómo
en la copa olvidabas las espinas?
¿Por qué alzaba tu vino de luces más finas
la palabra acortada de todo el mundo?
¿Tenía un espíritu este lugar
con vientos ahora evocados en largas minas?

Queremos nuestra la tierra a lo largo del tiempo,
soñar aquí y en tus huertos, al mismo tiempo,
verte el lírico pozo de la mirada.

¡Oh tu palabra que la ola se llevó,
y el mío, en nuevos combates solo e inseguro,
y, estrecha con ellos, la poesía amada!

21 EVOCACIÓN DE BALANSAT

Ahora lejos de tus márgenes y senderos,
mientras espero volver al silencio espeso,
con fuentes, relinchos, voces largas de payés,
viento en los árboles y agudas primaveras,

oh Balansat de sueño, bien cercanas
querría en el surco del verso nuevas mercedes,
incierto deleite y tempestad de nada,
luz de ausencia en las horas fugitivas,

alto reposo sobre páginas y pasos,
antiguos ecos que al corazón llegan, lasos,

mi tono justo siguiendo el monte y el huerto,

la noche que se cierra como tras el primer día,
la lluvia, los claros pájaros de la alegría,
el amor, la soledad del desconsuelo.

De LA MIRANDA (1947-1957)

22 CANCIÓN PENSATIVA

De mis dolores, unos pocos son míos
y los otros son de la humanidad.

Por algunos sueños que he tenido
así mismo sé que he amado.

Como un pájaro caído del cielo
dentro de las olas, medio ahogado...

Todavía al aire y a la luz
una ala se levanta sobre el mar.

¿Conocerá alguien que he vivido
por el viento recluso bajo mi canto?

¿Por los terrores que han nacido en mí
se podrá decir que he sido cobarde?

¿Y por un gozo vago y oculto,
que he consentido en ser engullido?

Yo no sé si soy yo mismo
o esta gente y estos viejos campos.

En este hablar que remuevo
no sé que digo que ya ha pasado.

Una cosa es lo que yo creo
y otra lo que me ha de llegar.

Cuando de verdad venga la muerte
será mi única verdad.

De EL GOLPE EN LA TIERRA (1956)

23 LA POESÍA

Esta vida, esta lucha, esta muerte,
transformadas en ritmos transparentes de belleza,
de pureza -compases pastorales,
con prados y un paisaje de montañas y nubes,
con una tempestad y la paz que sigue,
voces mojadas de pájaros, junto a un riachuelo,
bullicioso *allegro* campesino;
-nobles palabras donde, no demasiado rústica,
se eleva y escande la competición
de los amorosos cantos o se estiliza
el agradecimiento por unas tierras a un poderoso;
-formas ante los ojos desplegadas, imágenes
de campos coloreados, con la gracia encajada
del ganado cornudo, joven, y la payesa
que ordeña, y, rodillas desnudas, medio
/ tumbado, el pastor
que toca la flauta, mientras que arriba,
un poco ajeno, un ángel anuncia
-bucólica evangélica- el nacimiento más dulce.

Égloga, idilio, canto geórgico, pastoral;
delicadas escenas de trabajos y alegrías
campesinas; excelso, exquisito arte experto;
juego profundo, carnaval de refinada alegría

evasiva, amorosas caretas decoradas
prestigiosamente. Cada uno va al trabajo
que le corresponde, humilde y con sus instrumentos
cada uno: los artistas con sonidos, líneas, palabras
de una precisión difícil, de una mágica
vibración -y los payeses con arados,
con azadas y hoces, no pintadas, no líricas,
empujadas, desde el fondo de todo su esfuerzo,
hacia la tierra dura, exigente y real,
la tierra que ellos no ven con ojos que transfiguran.

Sí, pastores, labradores que pobláis la bucólica:
antes los campos poblabais con la ola repetida,
las generaciones que se empujan y avanzan.
Perdonad si Virgilio, si el Bassano,
perdonad si el gran músico alemán,
si yo mismo observo vuestra presencia,
si os ligo a mí con mi poesía,
si encuentro en vuestro entorno una belleza,
como en una nube o en mi alma.
Una belleza -¿cómo os lo diría?-
de existencia unida a la más vieja tierra,
de humanidad que queda más cerca de los orígenes,
de pueblo mío con un rumor de aurora.

Se sueña, en la aurora dorada, en los paraísos,
en los siglos de oro que jamás no se conocieron.
No sabéis nada de fábulas clásicas, ni os importa;
nada de poemas cultos ni de amorosos Títiros.
Eso, ¿qué os daría? Pero tampoco sabéis
de líricos halagos, de sociales poemas,

de cuestiones que entre ellos manejan los poetas.
Sólo me acerco a vosotros con emoción pura,
cuando escribo mis versos. Más cerca, tal vez,
de los apócrifos pastores deliciosos
que de una procurada lírica social
-pero ignoramos, en el corazón, el último

/ rincón. Es la hora
-¿no la sentís cómo pasa?- del imposible sueño;
quiero decir de la estremecida poesía.
Y sólo dentro de su caverna de misterio
son verdad profunda las palabras que el mundo
/ ignora.

En mi verso instalaos, destellos interiores,
y que se vean en vuestro resplandor atesorado
mis campos y sus hombres, con nueva

/ fisonomía,
tan parecida -imitada como es- a la real,
pero con esta luz inconfundible
que llamamos poesía -ni de ellos ni mía, rara,
casi inabarcable, secreta y específica.
De todos modos, para que toque la poesía en ellos,
para que de ellos a mí salte el relámpago

/ profundísimo,
más generosa fiebre, más generosa locura
hará falta, y ya no sabré si la lira es amor.
Contemplaré, diré, por tierras siempre vistas,
a toda hora conmigo desde el comienzo,
los hombres que allí recogen una ciencia antigua
-esta vida, esta lucha, esta muerte-,
pues son, me atreveré a decirlo, yo mismo o mi
/ sueño.

24 EL COMBATE

Estos hombres lucharon,
quiero decir los abuelos de los abuelos,
y también sobre estos haces se sembró la sangre.
La dura mano empuñaba las herramientas y las
/ armas.

Defendían la vida, la cosecha, sus escasos
/ bienes.
Payeses y soldados, todo era una tarea única:
clavar el arado en la tierra o el cuchillo en el
/ enemigo.

Llevaban aquellos siglos en la entraña
la armada incursión y la sequía hostil.
Por el mar venía la tempestad
y la nave enemiga como una nube airada.

Dentro de ellos tenían la rabia y el miedo,
luchaban, se escondían, eran hombres valientes.
Hubieron de hacer compatibles con el pesado
/ trabajo

las horas de la fiesta, de la risa y del amor.
La muerte les embestía por todos lados, acaraba
los espesos ramajes. Era igual
morir de la peste, de hambre, negados o en
/ plena lucha.

Tal vez la guerra tenía otro prestigio.

Y aquellos hombres iban al combate. Ellos sabían
al menos que defendían un trozo de tierra, una casa,

allí muy cerca,
el pan de todos, en la despensa o en la era,
y eso les decidía a la muerte.
Aceptaban, sin saber, un secular martirio:
ni siquiera creían que aquello se pudiese hacer
/ acabar.

Y además los hombres se conocían luchando,
y es hermoso vanagloriarse de una fuerza osada,
y las armas pueden tomar un extraño fulgor en
/ las manos.

De DECLARADO CON EL VIENTO (1959-1962)

25 RITMOS, 5 - "Lengua para el amor..."

Lengua para el amor
lengua para la patria,
para un anhelo más allá del Tiempo,
donde reina la última Pujanza;
lengua que se transfigura
cuando por su raíz oculta,
por su flor rara,
la poesía tiembla o canta;
lengua que así amamos
y que sabemos que también acaba.

La llama lírica se inflama
-es igual años o siglos-
de esta vida limitada.

Si decimos, es que hemos de morir.
La poesía enamorada
de una lengua, es más poesía
porque la sabe caduca. Pasan
hombres y hablas, se estremece
la poesía así agarrándose
a una música moribunda.

Ahl, más íntimo el beso,
si el viento de alas
remueve esta pobre lengua,
rica de siglos -los pasados,
los que vendrán-, pero dañada.

26 RITMOS, 6 - "Prodigiosa poesía..."

Prodigiosa poesía, quiere
en torno de las verbales escalas, sueño
que adivinemos, viento que se vuelve sonoro
cuando toca con hojas, ramas...

Te queremos, poesía, bien nuestra; pero contigo
el árbol amamos, familiar,
dentro del cual resuenas:
la vieja habla de sombra donde hemos crecido,
siempre maternal, a veces bramido,
música algún momento, casi espíritu.

La lengua nombra la patria;
se atreve a prometer... No querían

que se hiciese carne, apenas carne,
la poesía. Es largo el torbellino.
Al cielo hostil se alzan las miradas
buscando unos signos de clemencia.

¡Oh castigo obstinado contra los más tiernos brotes!
Cuando disminuye un poco el estrépito y la llama
parece el fin de una otoñal tempestad:
la paz adopta el aire de volver,
pero nos deja en un tiempo helado de invierno.

Nueva angustia que nos viene de la palabra.
A la vieja corriente de origen impreciso
saboreamos un trémulo murmullo de amistad,
sentimos que se insinúa como un gesto de refugio,
nos acoge una patria que sólo se pronuncia,
tenaz como su sonido de íntimo arrojó,
pero siempre con el riesgo que en el aire se
/ disuelva.
¡Oh muerte acumulada sobre nuestra muerte!

27 RITMOS, 9 - "Un eco, un murmullo de lluvia
busca..."

Un eco, un murmullo de lluvia busca,
va buscando una tierra en que pararse,
donde fundirse, como el amor, con la saeta.
La lengua es suelo donde cae la poesía,
y el nupcial acorde es ya promesa.

¿La esperanza llevaríamos, si
no nos hiciera sentir más grandes?
El amor quiere decir crecimiento,
rama que sube, con savia, madera, nudos,
abre en verdor acabado, sorprendido de flor.
La canción de la vida vuela, borra
los límites, en sonido de bosque que los mezcla.
Si profunda una voz mortal llega,
más duras las palabras, más altas se estremecen.
Oh habla que nos hallamos en el aliento
y llamando a las cosas de la tierra,
en ti y en tus peligros es donde madura
el esquivo torbellino de la humana poesía.

28 LA OTRA ISLA

Venía por los caminos de este mundo mío roto
en islas. Formentera... Otra vez un gusto
distinto. Diré mis pasos -no sé encontrar la fórmula-
sencillamente, en un cierto orden o bien desorden.
El cielo aquí es muy grande, y se alarga el
/ crepúsculo
interminablemente. Venía de las dunas,
junto al mar; de los quietos estanques; de las
/ sabinas,
las higueras y toda vegetal compañía;
de la esparcida gente; de los campos de roca y
/ hazas
cerradas con paredes: de un trozo de Formentera.

Había sal, sillares y, siguiendo los caminos,
la ceja de unos pinares. Giraba un viejo molino...
Quedé solo, en el pueblo. Se aproximan las casas
sobre la piedra lisa, en la desnuda explanada.
Y allí, entre campo y pueblo, veía la iglesia en
/ sombra,
más alta, de donde venía la oración sonora;
y veía la rastrojera del verano, sendas, árboles.
Si el crepúsculo moría, la luna se acercaba.
Un vasto encantamiento apoyaba los bordes
en algún trozo de mí que salía hacia afuera.
Todavía fui, poco a poco, subiendo
hacia un molino que abría seis brazos al espacio;
que los abría hacía poco, ya que, robados al viento,
ahora yacían en el suelo, ya pesados y quietos.
Era aquí que quería venir, yo ya lo sabía
al emprender el viaje: recuerdo de otros días.
Y era eso que venía a buscar, esta mirada
donde ponemos el alma, muy solo, muy lento,
/ muy largo.

Amar tanto la tierra, Dios mío, ¿no es amarte
también un poco a ti? ¿O es así que te escondes?
Pero no es con pensamientos que quiero entender
todo este pequeño mundo que acaba en Formentera,
y crece en la mirada y tiene la medida justa
de la mirada: estas antiguas Pitiusas
-la montañosa Ibiza recorrida al norte;
Es Freus donde ya se encienden los faros sobre
/ los islotes;
erecto y diferente, a su aire, Es Vedrà;

la mar que también es nuestra, la mar, siempre
/ la mar;
y esta Formentera de gracia indefinible,
más mar que tierra, con dos estanques en que
/ cae el día.
El pensamiento inútil se retira; es en los ojos
que vivo, es en el silencio y en los graves ecos
/ profundos.
Me encuentro conmigo mismo, ya estoy allí
/ donde quería,
junto al molino con distancias en torno tan amigas,
y sé que no podré escoger aquellas pocas palabras
-por eso hablo tanto- donde diría mi mundo,
mi soledad acompañada siempre,
mi interior y abierta Formentera.

29 SIGUIENDO A VIRGILIO

Un ámbito de misterio se ensancha en aire virgen,
crea una luz purpúrea y dulce sobre los campos.
Elisios es un nombre de esperanza y belleza.
La cueva del viejo sueño es ya un cielo aquí abajo.

Aquí arriba. No sabemos... ¿Son árboles, estos
/ árboles?
¿Es esto musgo o sueño? ¿Hay un río o su deseo?
¿Pasean, se sientan hombres o felices imágenes?
¿Es sombra de más vida, luz mortal el país,

con cal y antiguos sillares arriba guardándose,
extendido después entre muralla y orilla,
más confiado, con signos diferentes,
con años inacabables de peligro
-muralla inútil contra los otros peligros de peste
/ o hambre,
excesiva en medio de la paz y la sola proeza
de vivir cada día y de morir,
obstáculo para las mentes que el progreso exaltaba,
rentable monumento para los ojos fatigados de
/ los turistas.

Oh muro, hermano del viento contra los
/ colgajos frondosos
y tus aristas afiladas,
hermano de los siglos de barcos
al inicio y al fin de largos caminos que se pierden,
de los faros que entre tinieblas te llegan con
/ ojos rápidos,
también de mi alma, lechuza en tus almenas,
que contigo se siente despierta, dura, sola y antigua.

Como con la luz de abril un día joven
de graves anhelos y cálidas tristezas,
ahora nocturno contigo, adulto con tu peso,
consciente de unas fuerzas poderosas,
débil en medio de ellas,
pero participando de su complejidad,
como la pizca de polvo que vuela en el vendaval.

Resistente baluarte, pero tampoco eterno,
tú me llevas a todas las cosas preferidas
y al tiempo que no sabemos si amar u odiar.
Sólo sabemos que esto que más amamos
es también el lugar del mal que nos hace sufrir.
Nuestra sangre bate y desfallece
y en las muertes de nuestros amores
vemos toda la muerte:
cómo fenecen las hojas, el árbol se acabará.
Existirá el futuro
mientras exista el deseo,
con nuestro deseo acortándose.
Si huía el amor, me queda el pensamiento;
pero, ¿qué podrá ser esta espuma
sin las ondulantes fuerzas profundas,
todo el cuerpo de nuestras pasiones?
Sólo queda la vida que fluye y no es mentira
que podrá vivir sin mí.

Desde aquí, bastión con tanta vida en torno,
soberbia y no del todo ineficaz
pieza de un drama insigne, profundo e inextricable,
desde aquí nos sentimos más unidos,
en pensativo aislamiento,
a los hombres que han rehecho este trozo de
/ naturaleza,
breve imagen de un mundo más espacioso:
a los que lo dejaron, sólo parado un momento,
a nuestro amor inicial,
y a los que traerán después trabajo e inquietud.

No fueron sólo los años áureos
los de nuestra juventud,
ya que los habrá nuevos, y más claros seguro,
para cada pecho juvenil;
y desde esta noche y tu sombra amiga
quiero meditar en la angustia y el milagro,
en los olvidos y los sucesivos propósitos
de cada nueva primavera.

1 NATIVE SOIL.

Setting root, like a tree, into the soil:
not a cloud made to drift by the wind.
Over everyday, well-known fields,
contemplating a benevolent, changing sky.
Watching daily as twilight falls,
each time reaffirming my sentiments.
On this, our beloved soil,
from whose depths are born the pine, the birds and the air.
The undefiled memory of childhood flourishes there,
and this sun for old bones can only be benign,
I yearn to hear that tongue reaching across
from distant times to the lips of the people.
My love, my constant companion,
I want to dream of you, there, between the wind and the sea.

2 WRITING FROM THE WAR.

My senses, far removed from a body, feel envy for
all those things that a joyful presence reaps:
unsuspecting eyes that capture a placid gesture,
an ear peacefully awaiting the gift of a sweet voice.
A body here before me, realities are what I desire:
your flesh, its warmth, words.
And, if not, the places which you frequented,
the pathway with your steps,
the tree whose bark you caressed,
that friendly roof offering you shelter from the rain.
And, if that cannot be, the wandering wind, the breeze

that sought contact via your skin.
The sea, too, its great circumference content
for us to be together, one day,
on the island, enclosed. Nothing here
evokes or induces the thought of you with me,
absent those eyes in which profound love flowed,
far away the smile that adored your lips.
And my fumbling memory recreates words and gestures;
and, with what once was, invents looks and smiles;
recovering from the delights of long-gone joys
sad fragments which for a brief instant flame.
Bitter memory, bitter memento, to live,
and relive a world that has already had its day,
a kiss bestowed, a murmur heard
the sound now gone; and, if even that cannot be, a
/ flicker of hope

Rebel love, only possible in memories!
And this memento is the only token
that I have of you, the only path that leads me
to your love. And it is also the torment that
the fleeting hours pass through my memory,
that these memories that I so bitterly adore
will become old in an implacable process of change
and that all I possess of you will slowly melt away
like mirrors which gradually mist over,
until they become that dark pit of total absence
in which forgotten love dissolves.

3 RETURN.

Everything I see and feel, turns to pain.
AUSIAS MARCH.

My world and the peace for which I lived,
everything returns before these stubborn eyes,
in which love appears more bitter each passing day.
The twilight was not, today, more evident than ever before
nor the town more beautiful in the fading light.
Yet I feel myself corroded by melancholy.

Everything is present once again, before me, except
for the passing hours:
the sculpted whiteness of the sloping houses,
where, behind balconies, lights are now being lit;
the gardens where the neglected palm trees sink
their trunks among the flowers; the ancient olives,
surrounded by the silence of steeply climbing streets;
the robust walls, their agile backs so proud to support
the gothic weight of the bell-tower;
and shady trees whose blossomed tops
-now bird-less and silent -, like a verdant delight,
stand in line and show off the new spring;
following, relentlessly, the full force of life.

No; your beauty I contemplate unmoved,
the spring, walls, houses, old streets and gardens.
But the constant presence, together with my hidden anguish,
hurt me, turning my joy to pain and striking me to the core.

4 TO A POET.

How bright the flame burns in the wind,
rhythmic like carefully measured speech,
with its breath your verse inflames
my awaiting embers, my sentiments.

Far beyond the transparent glass phrase,
pierced by a glance,
the unveiled anguish gasps
and desperation looms.

I try to reach your heights, crazy
for the melancholy of your song.
My thirst is not quenched by your flow,

And instead my spirit flames with even greater need.
Anointed with beauty, your pure voice
further arouses my innermost searching.

FROM "LAND AND DREAMS" (1943-1946).

5 LONGING FOR YOU, 3 - "Like a lighted oil-lamp...."

Like a lighted oil-lamp, beaten by the wind,
the love with which your absence fills me flickers.
My constant feelings for you wane, buckle and writhe,
defenceless, in a life which sighs

here around me, boundless presence, oh dazzling world,
piercing cry and form that bares itself and rejoices,

everything that rallies and prepares for combat,
cowardly multitude, when you are not here, the
/ greater it is.

When you are not here and the sea, together with its
/ roar, come in,
with lust-filled crests on which the foam rides
between the wings of the wind.....And my valiant love
bows, curls up and is almost spent.....Yours, though,

is the entire flame. A memory of you is worth more
than the whole wide world. And when you appear,
the waves withdraw and all adverse winds succumb
/ to sleep.
My love reaches the limits that you span.

6 DESIRE.

Still uncharted, not yet drained,
this world that with promises surrounds you.
With enigmas and beauties it may tempt you,
and, within, bring the echo of an unspoken verse.

But even were darkness to fall all around
and you, hands extended, should search in vain,
upon the disillusionments and upon the sorrows
desire would rise up in your breast.

Is that not a hint of dawn in the dark pulsating,
there, where a vague, uncertain yearning grows?
Your zest for life almost saving,

Oh new faithful desire, arisen from the ashes,
and you, impossible urge,
that from life a voice senses
offering the promise of unknown joys!

7 MEMORY, 3 - "The earth has places....."

The earth has places whose beauty so profound
would harmonize with my enamoured thoughts.
And in such a place, with balm was anointed
the onslaught of love, old desire and majesty tender.

The mountain stream halting between flowered banks
with high branches over its freshness rising up,
where a fragment of afternoon, in drowsy waters
/ enveloped,
transparencies gently soothes, this entire beautiful spot

with its passion-filled dreams, was a dwelling place
/ for my love.
Tormented with memories and crazy with longing,
In my thoughts, all I deemed worthy of her eyes was
/ revealed:
a bird, a flower, the high palm tree and the mountain
/ stream.

.....my love! And this love no longer dreams:
but tightens around an anguished, dried up heart.
Fortunate imminence and quiescent joy,
this empty place and I lost you long ago.

A memory? How far away the afternoon makes it seem!
A glimmer of hope.....? All that remains are your
/ pure, desertic delights,
a mountain spring, flower, bird and serene palm tree,
an unyielding beauty like a true and faithful love.

8 LOVE, 3.

YOUR VOICE.

Oh musical image
of you, soaring
and sweetly fluttering
around a craving for love;
wave of beauty
that breaks in words of foam,
of glass, messenger
of secret delights,
of charms concealed
within a body filled with harmony,
scarcely perceived
by the eye when it falls upon
the gesture which is your prop.
Cherished voice that sets me free,
inestimable in itself,
in which the idea is easily forgotten
so pure is the sound when aroused.
Oh the lure of a shape,
of a living warmth,
of a mouth that awaits
to melt into a sweet murmur,
music that reveals

that tender nest
to which love is invited.
Not this word, that
expression, nor the other
that each its moment awaits:
pure sound that turns my passion
for life to harmony, that sends me soaring
to a fantastic world
of love which beats
within your love. A voice alone
resounding with tender echoes,
an ensemble of
voices that were, that have been
that still are, raised,
and united in the joys of
song, and in the delights
of the recent skylarks.

From MEDITERRANEAN POEMS (1943-1944).

9 RETURN.

Quietly regard - for the world is not so - the abyss
/ of your sky,
the cloud rent asunder by deep troughs of air,
the caress of the blue wind, submerged in the joys
of the plain where a new green mantle sprouts.
Behold your winter, wounded and defeated
this gentle morning, free from malice,
and in waves, to your breast, the fragile delights
float down from the mountain peak to the nearby flower.

Behold this land, the greatest love of all,
A love from it born and on it poured,
useless to the hand and without destiny
unless it is the impassioned spirit of a poem.
Beginning and end, beloved homeland
to which your path returns over and over again.

10 A FRESH NEW VOICE.

Raised to the wind a fresh voice each new day,
words traversing paths and hillside terraces,
with a hint of pines and fig trees,
to young lips, an old harmony;
a human voice of tears and rejoicing,
nearby the simple lime-light,
between rocky crags and coastal breezes,
over the maternal geology;
renewed birth, clear to the wind;
unconquered fire, bequeathed to the new torch.
This land has no nostalgia for the old speech,
the silent tongues are dust at our feet;
it lends its heart to the voice that relieves them,
depriving oblivion of the ancestral soul.

11 ELEVATION.

Only for you is my enamoured word.
In giving you my voice, I give you my song.
So ardent must be the impassioned
look of love that I raise up to you.

I have no wish to know if you are a star
which into my well poured its splendour
or a heavenly body whose light are the steps
of my fire that encircle and illuminate.
With you, I only know that I inhabit
a higher world and that of the other I am unaware,
that the slightest feeling is in itself deeply-felt
thanks to your love, and that my voice
rises so that it is a bird of light.
For you, my chorus of words set into song.

FROM "THE DAYS" (1946-1949).

12 PROLOGUE.

I had never deceived myself.
My life was
what it is now, these passing
days, this air
and this earth that I regard.
I recall an old anguish,
the pain that lay in wait
and an apprehensive enchantment.

I did not wish to advance
But an invisible force
pushed me upwards,
so that I lifted my head and avid gaze
above the growing vacuum of the days,
above the setting sun of the days that had already passed
-The dead are buried
under the dry leaves of the days-

Then the world was new,
and I remained still trying to surprise the night,
alone and suddenly caressed by the breeze.
In April, the rains were new,
and the intense red that invaded the dusk
was recent and unexpected.

And now too, suddenly, one day,
everything becomes new and transparent,
a lake in which to bathe and be refreshed,
and an old surprise is reborn inside an old heart,
whilst a love which is clearly over
clings to the living colours of the world.
An old anguish nurtured with time,
a timid admiration,
a soul which is forever laid bare and suffering,
a vast prayer in the penumbra,
the pain and enchantment of feeling older
than the naked beauty which never dies.

This is what I seek and this is what I found,
I had never deceived myself.

13 "YOU SEE, LORD, HOW REPEATEDLY....."

You see, Lord, how repeatedly, with what
pleasure my eyes rest upon your creations.
My eyes are unable to shut out your light,
my touch avoid your shapes and my heart turn away
/ from a vague dream.

Will you reproach me, if I forget that creative

force and that immense flow of energy
from which stars were born, from which rivers and
/ mountains spring,
and the green foam and the breeze that gently moves them?

I too am your creation and, in your sway,
I am unable to turn away, distracted by your works.
Do you mind if I cling to the abundant company
that here below obeys you, under the glow of your fire?

Engrossed by those things which perish, through them
I see but the traces of your fingerprints and their gifts

Let me love a world which with pain and shadows
/ tightens around
all the good that, far from godly hands, I can understand.

The recompense for that wretched, avid solitude are
/ the calm

waters that a humble joy conceal.
These days the fleeting reflections that lighten
but do not quench the insatiable thirst suffice.

Oh! How can I drink of you eternally
and rest in the immensity of your company?
Let me search among the mud and the thorny hooks
for the golden dust from which a heart feeds.
There is a path of light that ascends upwards from things.
Does it lead to you, that arrow whose tip is a dream?
Plunging me into a magic world of morning surprises,
you represent, between the world and I, oblivion and
/ a higher presence.

14 THE POET.

I believe the battle to be won.
Behold your dense words,
closed and perfect. That is all
they wanted, to be a new
world, in clear orbit
around you. Then, the news
of a silence; an impasse,
turned into thought, a tremulous
day extending, an anguish
which into luminosity peers.

I believe the battle to be lost.
All the power that your
elastic words contain,
their magic, the beauty
of their face... they are
simply words, merely poetry.
That is what they wanted. They know,
however, that it is not enough;
that they cannot carry
their paltry load
any further than their death;
that they will never be able to say
a higher truth;
that through never-ending holes
the treasure is gradually lost.
They know that the real wealth is this
immense, astonishing pulsation
that can only be lived.

15 "MY EYES WILL NOT BE DRAWN AWAY FROM THE BROAD EXPANSE, STRETCHING..."

My eyes will not be drawn away from the broad
/ expanse stretching
so endlessly under the influence of the afternoon, before
my greedy eyes. What is this? A piece of terrain,
of rock, pines, bushes, with their humid
fecundity, that, rising upwards, tilt me until I am incli
/ ned over
space, over my land,
with the horizon, a curve of distant mountains
and faraway blue. A cordial tenderness
emanates from the fields and litany of hills,
with rich colours bleached by the sun which now
reveals new paths, with sounds and a profuse silence.
A few almond trees dare to show their first blossoms
and shadows settle in the soft corners of the wood.
There are paths whose course is pure,
houses and, at peace, the descending lands.
And, after furrows and folds, the moon's disc
stands smaller, saddened by a terrible longing,
alone in space, when life here
is sweetly beautiful, and a vague desire slumbers.
Oh! Man, though invisible, is the one whom
all these fields proclaim. His is the land,
and with pain and happiness he confounds it.
His are the herds of cattle, his the crops, and his
-faint against the sky- the smoke that rises up.
And I cannot, from the far distant heights,
remove from my tiny, insatiable heart,
with its love or suffering for man,

this desire for a living, solid land.
My destiny, my companion,
is how I regard this errant world within the
expanse of God's eyes - and throughout the world
/ and throughout mankind
a silent prayer rises up from the depths of anguish.
What I shall be, I can only perceive
from these things. This is what gives birth to my dream.
And now the sun's rays dying over the woodlands,
the night's holes that creep towards my feet,
and the air high up and aflame, are the same
human light, the human light that is gradually unveiled.

16 "ALL THIS BEAUTY REVEALED....."

All this beauty revealed,
I see it so nitidly here before me!
April fields, a fleeting occasion
somewhere between a love released and suspended joy:
all of it will remain, but not this moment,
and I, the embodiment of ecstasy, feel it stretching
/ beyond my reach.
And the day flees from us, and the sky's blossom,
past its bloom, is tangled up by the wind;
The windmills witness the fluid attack;
nothing is idle,
and the wheat waves from side to side, bewitched by
/ the pure breezes.
Across sown fields, azure and pink skies, walks a
/ peasant woman
and, not far from the mountain stream,

some girls pass by, laughing.
They go on their way as full of delight
as the one whose footsteps mark a pathway through
/ my attentive dream.

FROM THE "INDIVISIBLE PROPERTIES" (1947-1951).

17 THE POEM.

What kind of pensive mind,
what corners of the heart or what
rays of light anointing the copses
with a verb spring to life,
and rise up, when word upon word
are linked together, the music
and the story selected?
Signs were worthless,
as were voices or dialogue.
A silence, an island
compact and profound
has wished to be spoken.
The poem is inscribed in its purity.
Without diminishing its beauty,
A tower of one hundred windows
which penetrate one hundred breezes
and a flight of birds disperses.

18 HENCEFORTH.

Henceforth, under a changing sky
you shall see mountains and small valleys, within a
/ circle of foam;
you shall see paths and faraway houses, trees and
/ arable land;
together with the grass and the bushes sown by no man.
And more than ever you shall see how the clouds are
/ sheared fleeces,
how the wind lights the bonfires of the day,
that the rain is the wind's resigned bride,
and that the night extends its cavernous silence,
beyond hearts and stars,
You shall search the earth for you know not what, life,
that simple thing that we have found in our arms,
that vague idea, whose name is all we know,
that leads us every-which-way, with no possible
/ chance of return,
woods, paths, rain and stars,
the whole of life unleashed upon a vast and unknown
/ desire.
You shall seek, above all, living bodies, such as yours
/ still is,
that like yours, crave looks, contact, kisses,
bodies in which life is beautiful, flesh brought to life
and moulded by an ardent life force.
Oh, how delicate, how passionate, whether standing
/ or crouching,
a beautiful body sometimes fleetingly appears!
Fine heads of hair in which to hide one's fingers,
and smiles that search out the very depths of our joy,

breasts on which to place the weight of one's kisses,
and looks that capture us within their well of tenderness.
You shall seek those necks that, with one turn, create
/ harmony.
You shall seek eyebrows that have life, above their
/ pair of eyes
- perhaps it is simply the vitality of beauty itself -,
a skin shall you seek that entices your lips
with its shade, its smoothness and the blood that
/ pulses below,
a waist that tempts the eager arm
a mouth whose charm invites us to seek fortune there
Oh no! Not all lips
all eyes, brows and bodies
inflare this desire for life.
You shall seek and you shall choose from amongst
/ those young lives,
the flesh that enamours you,
along the paths, in the houses, between the heavens
/ and the earth.
A repertoire of mouths, of glances, of heads of hair,
of gestures and poses, of expressions and words,
stones, clouds, twilights, stars, pleasures,
pages of books, dreams and presentiments.
Ah, how can one preserve these shapes that in
/ dreams are transformed,
and remember this blood that perfumes our own?
chasing it through the wind, through our labours,
through the mysteries,
to re-encounter the pure, chosen beauty
and know that it is here and that ours is the earth!

19 MY WORD OF LOVE.

And the irrepressible joy of a moment of love
is transposed into words and into verse.

It takes control of the word and orders it to take flight:
and, rather than wings, it gives it a pulsating,
singing spirit,

for it to reveal, raised above all else,
to the very heights of purity,
its melody of glass and azure
that splinters in its excess, unique, bewildered here
/ amongst men.

Because it is created out of beauty,
it wishes its explosion of light
to radiate beauty, to become a hand-picked miracle.
As love is a joy that unveils itself upon ashes,
rose-coloured with a portent of burnt and blackened
/ tenderness,

it dreams of a word that is invincible,
a tomb in the air, plumage, a gentle harmony,
that will transport it, with a magnanimous fever,
with a glow all of its own,
beyond the boundaries of memory, of oblivion and of life,
to live in a high, disembodied flurry of wings,
Into words, into verse are turned the delights
of a love that does not tire of its dream.

Is it joy, a desire for joy, the delights of a dream, a dark,
daring ecstasy aflame in a world that rejects those
most sought-after desires,
or simply the sober delights
of a light which pours down from that most ardent
/ corner of our breast,

upon a body, an unequivocal presence,
a woman here to rouse and gather the most delicate
/ of waves,

finally revealed, after the sombre wait for tenderness,
during the peak moments of the years?

Oh, intransferable love, gentle murmur of a mystery!
Why this unique magic, this exclusive message,
why this lucid air, between grace and desire,
why so many blind looks, so many hearts without wings,
why only one pair of lips filled with undying thirst?
Enchantment is only enchantment, it is neither words
/ nor music.

It is not a lake or a mirror
with the immaculate, nomadic opacity of the swan.
It is not a branch amongst the blossoming blue,
the tip of a branch from which a bird propels itself
/ into the blue,
leaving a white tremor filled with fragrance alone.

Enchantment is a smile that takes shape and is erased
/ from life's lips,
never stopping still, always journeying,
It is the lips themselves that smile or sigh,
it is the living red skin stretched across lips unaware
/ of their power,

it is blood oozing, devouring,
it is an endless pulsation of innocent beauty,
it is a fragile gesture, a tiny gesture of easily-frightened
/ harmony,

it is the awful certainty of magically tempting sweetness,
it is your smile, here, real
it is your smile, framed within a heart,
not the words that try to evoke it.

And these lips, pierced by all the arrows of grace,
refuge from the breezes that seek the flesh that absorb
/ them,

resound far beyond the limits of their blood,
beyond the air and the stars,
within the unshaped expanse of an unearthly love,
an impassioned atmosphere, a heart of miracles and joy,
around a heart of muscle.

Amid so many clear things that surround us,
amid the nocturnal world, solidly precise,
it is a fitful rain, a breeze, an unknown flight,
the vast disquiet that journeys through the soul of our
/ desires.

The gaping solitude is tinged by an unmoving twilight,
of a dawn in which the nearest stars dissolve.
The magnitude of life is disturbed by an imminence,
birds of desire observe between lofty full-blown roses
and a piece of stone listens as the world's heart beats.

FROM BALSANAT SONNETS (1951-1954).

20 TO THE IBIZAN POET IDRIS IBN AL-YAMANI, ALSO KNOWN AS AL-SABINI.*

What was it that they told you, the sun, the sea, the
/ island and the junipers
upon which your gaze would rest and which gave
/ you your name?

How did desire torment you and how,
in the crown of the tree, could you forget the thorns?

Why was your more delicately resplendent wine
held aloft by everyone's curtailed word?
Did this place have a spirit,
with winds now evoked in long mines?

We want ours to be the land throughout the ages,
to dream here and in your orchards whilst, at the
/ same time,
we contemplate the lyrical depths of your regard.

Oh, your words, carried away by the waves,
and mine, in new combat, alone and insecure,
and, intimately-linked to both, the poetry so dear!

* Play on words: "Savines" are juniper trees.

21 EVOKING BALSANAT.

Far away now from your hillside terraces and paths,
whilst I wait until I return to the dense silence
with springs, neighing, and the peasants' powerful voices,
wind in the trees and vigorous spring-times,

Oh Balsanat of my dreams, new pleasures
I yearn for, close by, in the wake of my verses,
uncertain delight and fleeting storm,
the glow of your absence in the passing hours,

A finer repose with pages and footsteps,
former echoes which reach the heart tired,
my tone pursuing the mountain and the orchards.

The night which comes to an end as if after the first day,
the rain, the bright birds of joy,
love, the solitude of despair.

FROM "LA MIRANDA" (1947-1957).

22 A PENSIVE SONG.

Of my pain, only a small part is mine
whilst the rest belongs to humanity.
Through some dreams that I have had
I know, nevertheless, that I have loved.
Like a bird fallen from the skies
in the waves, half-drowned.....
Yet still into the air to the light
raising a wing above the sea.
Will anyone know that I have lived
imprisoned by the wind in my song?
Because of the horrors born within me
can it be said that I have been a coward?
And because of a vague, hidden joy,
that I have consented to be engulfed?
I no longer know if I am myself
or these people, or these ancient fields.
In these words that I evoke
I do not know what I say that has already passed.
One thing is what I believe
and another what shall come to pass.
When death really comes
it shall be my only truth.

FROM "A BLOW UPON THE GROUND" (1956).

23 POETRY.

This life, this fight, this death,
transformed into transparent waves of beauty,
of purity - a pastoral tempo,
with meadows and a landscape of mountains and clouds,
with a storm and the ensuing calm,
the dripping voices of birds, close by a stream,
A thriving country allegro;
-noble words out of which, not too rustic,
a contest of love songs rises in carefully-scanned verse, or
which stylize thanks to a powerful one in return for
/ lands given;
-shapes unfolded before one's eyes, images
of colourful fields, with the inherent grace
of horned cattle, youthfulness and the peasant woman
that milks them and, bare-kneed and half lying, the
/ shepherd
playing the flute, whilst high up,
a little further away, an angel
-evangelic and bucolic- announces the sweetest of births.

Eclogue, idyll, georgic song, pastoral poem;
delicate scenes of rural labours and joys
sublime, exquisite, expert art;
profound game, carnival of refined yet elusive joy
amorous masks splendidly
decorated. Each one humbly goes to the labours
that correspond, each with his tools:

the artists with sounds, lines and words
of a complex precision and magical
resonance - and the peasants with their ploughs,
their hoes and their sickles, neither coloured nor lyrical,
swung with all their strength and all their might,
towards the hard soil, demanding and real,
the soil that they are unable to see with eyes that
/ transfigure.

Yes, shepherds and labourers who dwell in this bucolic:
it was you who first peopled the countryside, with the
/ continuous flow,
the generations which jostle and advance.
Accept my apologies if Virgil and if Bassano,
if the great German musician,
or if I myself observe your presence,
if I bind you to me by my poetry,
if I find beauty in your surroundings,
just as I would in a cloud or in my soul.
The beauty - how shall I put it? -
of existence united to the most ancient of lands,
of humanity in closest proximity with its roots,
of my people with the echo of a new day.

We dream of golden dawns, of paradises,
of golden ages that were never known.
You know nothing of classical fables, and neither do
/ you care;
nothing of refined poems nor amorous Tityrus.
What would it do for you? And neither do you know of
lyrical praise, of social poetry,

of those things with which poets are concerned.
I simply regard you with pure emotion,
when I write my verses. Nearer, perhaps
to apocryphal pastoral delights
than to studied social lyrics
-but we know not that last remaining corner of the
/ heart. It is time
-can't you feel it passing? - for impossible dreams;
or rather, for intoxicating poetry.
And only within their mysterious cavern
are the words that the world ignores deeply true.
May inner rays of light pierce my verse,
so that, reflected in your cherished splendour,
my fields and their men take on a new physiognomy,
so similar a copy to reality,
yet with that unmistakable glow
that we call poetry - not theirs nor mine, but something
/ rare,
almost impossible to encompass, secret and specific.
However, for them to be touched by poetry,
for that great bolt of lightning to leap from them to me,
a more magnanimous fever and more earthly madness
are needed, and I shall no longer know whether the
/ inspiration is love.
I shall contemplate, I shall describe, among lands so
/ very familiar,

with me at all times, from the very beginning,
the men who harvest their ancient art
- for this life, this struggle and this death
are, I might dare to say, me myself or my dream.

24 THE FIGHT.

These men fought,
or rather the grandfathers of their grandfathers,
and blood too was sown on these small fields.
Their strong hands clasped their tools and their weapons,
defending life, their harvests, their scanty properties.
Peasants and soldiers, yet all one task;
pushing the plough through the soil or the knife into
/ the enemy.

Those centuries, they carried deep within them
the armed incursions and the hostile droughts.
Across the sea came the storm
and the enemy vessel like an irate cloud.

Within them was rage and fear,
they fought, they hid, they were valiant men.
Having to combine with their heavy work
time for fun, for laughter and for love.
Death attacked from all sides, thinning out
the dense shoots. To die of the plague, of hunger,
drowned or in the midst of battle was but one and the
/ same.
Perhaps the war had a different reputation.

And those men went to war. They knew,
at least, that they were defending a piece of land, a house,
there nearby,
the bread belonging to all, in the pantry or on the land,
and that made them resolved to face their deaths.
They accepted, without knowing, a secular martyrdom:
they did not even believe that an end could be put to
/ such things.

And, what is more, in combat men learnt to know
/ themselves,
and it is splendid to boast of strength and bravery,
whilst the weapons can bring a strange glow to our hands.

FROM "DECLARED WITH THE WIND" (1959-1962).

25 RHYTHMS, 5 - "A language for love...."

A language for love,
a language for one's country,
for a desire that surpasses Time,
where that final Bliss reigns;
a language that is transfigured,
when through its hidden roots,
or rare flower,
poetry flows or sings;
a language that we thus love
and that we know must also finish.

The lyrical flame is fuelled
-whether for years or centuries-
by this limited life.

If we speak, then we must die.
Poetry, when enamoured of
a language, is all the more poetic
because it knows that its time is over.
Men and ways of speech pass, whilst poetry impassions
by thus clinging to a dying music.

Ah! How much more intimate the kiss,
if the wings of the wind
rouse this poor tongue,
rich in centuries - passed
and still to come - and yet condemned.

26 RHYTHMS, 6 - "Prodigious poetry....."

Prodigious poetry, in flight
encircling the verbal scales, a dream
half perceived, a wind that acquires sound
when it touches leaves and branches.....

We cherish you, poetry and treasure of ours; but with you
we also cherish the familiar tree
within which you resound;
the old way of speech in whose shade we grew,
forever maternal, sometimes a roar,
at times music, almost a spirit.

Language gives voice to a country;
it dares to promise....they did not wish
our poetry to acquire flesh, not even a little.
The tempest is long.
To the hostile heavens eyes are raised
in search of signs of clemency.
Oh wilful punishment of the tenderest buds!
When the uproar and the passion die down,
it seems like the end of an autumn storm:
an air of calm seems about to return,
yet leaves us in the grip of wintry ice.

New anguish is brought to us in words.
Along old currents of uncertain origin
we perceive a faint murmur of friendship,
feeling it insinuate itself like an offer of refuge,
we are given shelter by a country which only exists in
/ words,
tenacious like its sound of intimate daring,
yet always with the risk that in the air it fades away.
Oh a second death upon our first one!

27 RHYTHMS - "An echo, a murmur of rain searching....."

An echo, a murmur of rain searching
and searching for the soil on which to halt,
with which to fuse, like a lover, like an arrow.
Words are the soil on which poetry rains down,
for which the marriage agreement has already been made.
And would we carry within us hope, did it not make us
feel greater? For love means growth,
a branch stretching up, with sap, wood and knots,
which opens into a crown of green, caught unawares
/ in blossom.

The song of life soars, surpassing all
limits, into the forest's murmur its weaves them.
Should a mortal voice penetrate deeply within,
the harder the words, the greater they inflame.
Oh words that are contained within a breath,
giving name to the things of the earth,
it is in you and in your perils that
the elusive whirlwind of human poetry gains body.

28 THE OTHER ISLAND.

I traversed this world of mine, fragmented
into islands. Formentera..... Again with a different
air. I shall tell you of my steps - though I know not how-
simply following a certain order, or perhaps disorder.
The skies here are vast and the dusk goes on
interminably. I came from the dunes,
next to the sea; from still pools, from junipers
and fig trees and from that host of plants;
from people dispersed here and there, from fields of rock
and parcels of land enclosed within walls: a piece of

/ Formentera.

There was salt, sandstone and, following the paths,
the brow of a glade of pines. An old windmill turned...
I remained alone in the village. The houses draw near
upon the flat stone, on the bare esplanade.

And there, between the fields and the village, I saw

/ the church in shadow,

standing up above, with the echo of a sonorous prayer;
and I saw the summer stubble, the tracks and the trees
If the dusk died away, the moon would approach.

A powerful spell supported the edges
of a part of me that emerged from within.

Still I went on, little by little climbing

to a windmill which had once opened its six arms to

/ the sky;

which opened them not long ago, since, stolen from
the wind,

they now lay on the soil, heavy and still.

It was here that I wanted to come, I already knew

when first beginning the journey: a memory of
/ another time.

And it was this that I came to seek, this look
in which we concentrate our very soul, so solitary, so
/ slow and so long.

In loving the earth so much, Lord, am I not
also loving you a little? Or is this how you hide yourself?
Yet it is not with thoughts that I want to understand
this microcosm that finishes in Formentera,
that gains stature before our eyes yet fits exactly
within a glance: these ancient Pityoussiae
-the mountainous Ibiza stretching to the north;
Es Freus where the lighthouses now cast their light

/ over the isles;

erect and different again, the island of Es Vedrà;
the sea, which is also ours, the sea, always the sea;
and Formentera with its indefinable grace,
more sea than land, with its two pools in which the

/ day comes to an end.

All superfluous thoughts fade away; it is through my eyes
that I live, it is in the silence and in the profound,
/ deep echoes.

I am at peace with myself, I am where I wished to be,
next to the windmill, with such cordial distances

/ around me,

and I know that I shall be unable to choose those few
/ words

- precisely for that reason I talk so much- with which
to relate my world,
my always accompanied solitude,
my inner and outer Formentera.

29 FOLLOWING VIRGIL.

An aura of mystery spreads in the virgin air,
casting a sweet, purple light over the fields.
Elsyium is a name full of hope and beauty.
The cavern of ancient slumbers is now a heavens here
/ below.

Here above. We know not..... Are these trees really trees?
Is that moss or a dream? Is there really a river or else
/ a desire for one?
And strolling and seated, are they men or contented
/ images?

Is this country a shadow of a more intense life, a
/ transient light,

and the verdant country just a pleasant adventure,
of pale green grass, thick forests, of greenish movement?
In the soft Elysian fields a gentle clime ripples,
filled with white tunics, without winds or burning passions.

There seems to be the sound of canticles and the
/ grass seems to bear the weight of
dances or combats between beings like beautiful
/ presences.

The priests bear ribbons of air around their temples.
Horses, or perhaps just the sound of their hooves,
move in compass with their warriors.

The armour or the lyre to the pure guests brings memories
of the virtues of a land which follows them not wholly,
of hands not of flesh but not wholly iron, nor string,

for fortunate spirits, a smile rather than a world.

With a pointless undertaking for the slumbers of parents.
Oh traveller, in the shade of the laurels, with the
/ lightest of feet,
we too would like to lose ourselves in this chosen
/ landscape,
And perchance feel the music of Orpheus.

30 THE WALLS (THE SAN LLÙCIA BULWARK).

Standing in the lead, half-disengaged from the old city
present in sorrowful lights and dark patches that rise up
towards the order and folly of the stars,
a solid mass of shadow above the districts lining the sea,
walls and stone overhanging
the black sea with its insistent deep rumble.

It was built strong to resist man,
an old city wall standing upon more ancient walls,
and its resilience indeed resists
the attacks of time.

A bastion standing alone in the great gift of time,
a high prow in intimate friendship with the desolate night,
a companion to those enduring things that surround it;
the flat sown fields in a tug-of-war with the hills,
a harbour and final refuge against rough faraway things,
and invincible isles under attack out at sea.

It seems that you are only able to contemplate
long, slow movements in tune with your long existence:
the town that grows denser in your narrow embrace,
centuries ago snatched from the jagged rocks,
with lime and ancient blocks of stone sheltering there
/ above,

then extending between the city wall and the shore,
more trustingly and with different destinies,
with interminable years of peril
-a wall useless against other perils like plague or hunger,
excessive amidst the peace and sole prowess
of living each day and dying,
an obstacle for minds who extolled the benefits of
/ progress,
a profitable monument for tourists' tired eyes.

Oh, city wall, brother to the wind, united against the
/ hanging leaves
and your pointed arrises,
Brother to the centuries of ships
at the beginning and end of long journeys that are lost
/ in the distance,
to the lighthouses that reach you through the dark
/ with their blinking eyes,
and soul-brother too to me, an owl on your battlements,
who in your company feel awake, resistant, alone and old.

As I once felt with the April light, one youthful day
of terrible longing and gentle sorrows,
now nocturnal like you, an adult with your gravity,
aware of powerful forces,
weak in the midst of them

yet participating in their complexity,
like the speck of dust that flies in the gale.

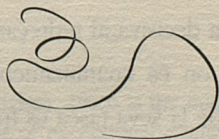
Resistant, yet not eternal bulwark,
you evoke all those things most dear to me
together with time, which we know not whether to
/ love or hate.

We know only that this thing that we most hold dear
is also the inferno that causes us suffering.
Our blood pulses and perishes
and in the death of our loved ones
we see total death:
just as its leaves come to an end, so will the tree.
The future will exist
whilst desire exists,
with our desire growing less and less.
If love were to flee, thoughts would survive;
but what good is this mere froth
without the deep swirling forces,
the very core of our passions?
Only life's flow remains and is not a lie
and will persist without me.

From this bastion, with so much vitality around it,
proud and not wholly inefficient
part of a distinguished drama, profound and
/ inextricably-linked,
from here we feel more closely united,
in pensive isolation,
with the men that remoulded this piece of nature,
a brief image of a wider world:
with those that left it, only staying a fleeting moment,

with our first love,
and with those that will later bring work and disquiet.
The golden years were not just
the years of our youth,
for there will be new, more enlightened ones, of course,
for each youthful breast;
and from this night on, in your friendly shadow
I want to meditate on the anguish and miracles,
on the omissions and future purposes
of each new spring.

MARIÀ VILLANGÓMEZ

home, terra i poesia

Marià Villangómez i Llobet (Eivissa, 1913) és autor d'una obra extensa i variada, sempre exponent d'una extrema sensibilitat i d'una qualitat excepcional. Poeta per damunt de tot, ha cultivat també el teatre i la prosa de creació, ha publicat estudis sobre els més diversos temes culturals i s'ha acreditat com un excel·lent traductor de poesia i, en algun cas, de teatre. A més, amb el seu mestratge ha contribuït de manera decisiva al redreçament públic de la nostra cultura a Eivissa i Formentera, on és unànimament reconeguda la seva preeminència. Tanmateix, l'abast de la seva tasca es transcendeix clarament aquest àmbit, com va fer patent la concessió a Marià Villangómez del Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, i diverses obres seves han estat traduïdes i publicades en altres llengües.

(Dades biogràfiques cedides per "Sa Nostra" Caixa de Balears.)

Marià Villangómez i Llobet (Ibiza, 1913) es autor de una obra extensa y variada, siempre exponente de una extrema sensibilidad y de una calidad excepcional. Poeta por encima de todo, ha cultivado también el teatro y la prosa de creación, ha publicado estudios sobre los más diversos temas culturales y se ha acreditado como un excelente traductor de poesía y, en algún caso, de teatro. Además, con su magisterio ha contribuido de manera decisiva a la recuperación pública de nuestra cultura en Ibiza y Formentera, donde es unánimemente reconocida su preeminencia. Realmente, el alcance de su trabajo trasciende claramente este ámbito, como hizo patente la concesión a Marià Villangómez del Premio de Honor de las Letras Catalanas, y como evidencia el hecho de que diversas obras suyas hayan sido traducidas y publicadas en otras lenguas.

Marià Villangómez i Llobet (Eivissa, 1913) is the author of an extensive and varied work and a singular exponent of exceptional quality and extreme sensitivity. Poet above all, she has also written dramas and creative prose, published studies on the most diverse cultural subjects and has been acclaimed as an excellent translator of poetry and, in certain cases, of plays. What is more, she has contributed in a most decisive way, with her mastery, to the public reappraisal of our culture in Eivissa and Formentera where her pre-eminence is universally recognised. That the scope of her works transcends this sphere is quite obvious from the fact that Marià Villangómez was awarded the Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, and several of her works have been translated and published in other languages.

- Col·lecció fonogràfica dirigida per/Record collection directed by: **Fundació ACA/ Àrea Creació Acústica**, Son Bieli - Búger (Mallorca).
- (P) (C) **UM / Unió Músics** 2001
- © *Tots els poemes*: **Marià Villangómez**.
- Enginyer de so: **Fundació ACA**.
- Gravació digital, muntatge i edició: **ACA**.
- Disc mestre: **Soundsack - Palma**.
- Retrats del poeta: **Antoni Caimari**.
- Traductor al castellà: **Jorge Martí**.
- Disseny Gràfic: **ACA - Bergas**.
- Impressió: Impremta **Bergas** - Sa Pobla (Mallorca).
- Fabricació / Manufacture: **Ibermemory** - Madrid.
- Dipòsit Legal: PM - 406-2001.

Aquest disc, número set de la col·lecció
"Veu de poeta", és una iniciativa del
Consell de Mallorca.

D.C. • 58

Fundació
 Àrea Creació Acústica
 Son Bieli - Búger

Consell de Mallorca
 Cultura i Joventut

PER A INFORMACIÓ I COMPRA POSTAL/
 FOR MAIL ORDER AND INFORMATION:

UM / Unió Músics

Son Bieli

07311 Búger • Mallorca

Illes Balears (Espanya)

Tel.: 971 51 65 01 - Fax: 971 51 65 02

Lloc de treball de **Marià Villangómez.**